

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

A tak nám to opět začalo. Zase se setkáváme na chodbách a já si uvědomuji, jak ráda Vás vidím. To, co jsem pocítovala na konci prázdnin, je pryč. Takový ten smutek, že končí sladké období a začíná zase práce, je pryč. Realita je realita a každý den není posvácení. Mám pocit, že po létu přijde rovnou zima. Alespoň to tak vypadá. Někomu to možná nevádí, ale mně by podzim určitě chyběl, takový ten barevný a voňavý, ne ten uplakaný a smutný bez listů. Avšak vím, že obě tváře tohoto chladného a vlhkého podzimu k sobě dozajista patří. Málem jsem zapomněla na vít, ten, co skučí a nařiká a cloumá námi jako o život.

Jako malá jsem milovala pouštění draků. To ještě neexistovali igelitoví draci, které dnes pořídíte za pár korun. Museli se vyrobit. Doma se topilo v kamnech, venku fučelo a náš tatínek vždy odněkud přinesl dvě lehounké laticky, které se spojily do kříže. Po obvodu se natáhl provázek a obrys draka byl jasný. Celou konstrukci jsme pak potáhli lehounkým průklepovým papírem (říkalo se mu „pauzák“). A teď přišlo to hlavní – nakreslit drakovi tvář. Otevřeli jsme voňavé vodovky, rozmíchali barvy s vodou a velkým plochým štětcem jsme kroužili huňaté obočí a vykulené oči a ústa, děsivá a zubatá. A tváře? Marfuša by mohla závidět. Nakonec přišel na řadu ocas, jistě jste se o takový pokoušeli ve školce, mám na mysli barevný, papírový a skládaný.

Pak jsme celá rodina vyrazili za místní hřbitov, tam nahoře totiž pořádne fučí. Tatínek uměl drakovi poslat psaníčko, nevím, jak to dělal, ale lísteček vyjel po vlasce nahoru jako nic. Vždycky jsem si něco přála. Byly to krásné roky, když jsme byli děti. A ty vnuť, dnes už nedokážu tak intenzivně cítit tehdejší vůni rozmíchaných vodovek nebo olejových barev, kterými maloval můj dědeček. Nebudte předčasně dospělí a nezapomeňte, že kdo si hraje, nezlobí!

A tak kupte draky v penáči a jděte na to. Ať žije podzim!

-ŠA-

25. BEZEVŠEHO VÁM PŘINÁŠÍ

Žákovský
parlamentFotografie
tříd 2008/09

ZÁBAVA

ROZHOVORY

RECENZE

Stoletý
školní řád

Vážení kolegové, rodiče, žáci, školní rok jsme zahájili a už máme víc jak měsíc za sebou. Doufám, že žáci prvních ročníků si už pomalu zvykli na nové prostředí a ti starší už usilovně pracují na tom, aby jejich studijní výsledky byly co nejlepší. Chťel bych žákům připomenout, že je nutné pracovat naplno již od počátku roku, abychom v pololetním hodnocení mohli konstatovat, že je vše v pořádku. No a žáky posledních ročníků bych chtěl vyzvat k cílevědomé a usilovné přípravě k úspěšnému zakončení studia v naší škole. Mějte na paměti, že každé opakování závěrečných zkoušek či maturit přináší obtíže a komplikace. Moji kolegové budou u všech těch zkoušek přísní, ale spravedliví. Závěrem bych Vám všem, kolegům, rodičům i žákům chtěl popřát poklidný školní rok bez zbytečných problémů, za kterým bychom se mohli ohlédnout a konstatovat, že to byl „dobrý rok“. Ať se nám všem daří!

Svatopluk Kubeš, ředitel

Pište nám na elektronickou adresu: bezevseho@sosmgrp.cz

Duben až červen na našem DM

V prvním poprázdňinovém čísle Bezevšeho se již tradičně vracím k několika posledním měsícům na DM a připomínám ve stručném přehledu akce a aktivity, které se na DM uskutečnily:

DUBEN:

- skupinové tematické schůzky – VS3 (Témata: Vztahy v rodině – nevěra, Sex. zdraví – nemoci přenosné sexuálním stykem, AIDS)
- pravidelné cvičení – proběhlo 2x
- volejbal – uskutečnil se 6x
- velikonoční malování
- akční zábavná hra TWISTER
- třídění odpadu – PET LAHVE
- soutěž KUFR – hádání slov, pantomima, odhad, skládání obrázků
- četba - povídky, vlastní tvorba
- beseda o knize, kterou právě čtu, Kniha mého srdce
- psychohry – Inzeráty, Příběhy
- relaxační techniky - autogenní trénink

KVĚTEN

- skupinové tematické schůzky - VS 3 (Témata: Přátelství, Stres a relaxace, Poslední setkání se skupinou 4. S, 2. G – rozloučení, životní cesta, cíle)
- pravidelné cvičení – proběhlo 2x
- volejbal – proběhl 4x
- zábavné hry: Pepa, Městečko Palermo
- hra Kdo nás obklopuje a jak se chová k okolí
- třídění odpadu

ČERVEN

- skupinové tematické schůzky (Témata: Prázdninové loučení Rozloučení se skupinou 3. A)
- hra Puclepátračka
- netradiční sportování (disciplíny Skok s deštníkem, Hlemýžďí závod, Zkouška paměti, Závod poslepu, Létací hod na cíl)
- hra HONBA ZA POKLADEM
- Intrácké grilováníčko
- zapojení do dobrovolnické sbírky Pozvedněte slabé
- soutěž KUFR – se zaměřením: O člověku, o ledovcích, příroda v číslech, slovní hrátky

Brno zdraví venkov!

Dobré ráno, Ivo! Chcu Ti a celému učitelskému sboru (a samo aji kuchyni) popřát hezkej a úspěšnej školní rok, pevný nervy s prvákama. Ať se Vám na severu všechno daří. A prosím Ti, pozdravuj ode mě všechny. Ahoj, zdar jak Brno a snad se zase v zimě uvidíme! David Plšek P. S. Za případný pravopisný chyby se omlouvám.

Pozn. redakce: zprávu úmyslně neupravujeme, no řekněte, nemluví se v tom Brně rozkošně?

-ŠA-

Rozhovor s děvčaty prvního ročníku ubytovanými na DM

Proč jste si vybraly právě tuto školu?

Lenka: Vybrala jsem si tuto školu v Teplicích na burze škol, zaujala mě práce na počítačích.

Verča: Já jsem si ji vybrala také na burze škol v Teplicích a doporučil mi ji kamarád.

Štěpánka: Vybrala jsem si ji na internetu, mám také vlastní webové stránky, takže mě to velmi baví.

Byly jste pevně rozhodnuté, nebo jste si nebyly jisté?

Adéla: Chtěla jsem jít na tuto školu hodně, byla jsem pevně rozhodnutá.

Markéta: Já jsem chtěla jít nejdřív na obchodní akademii, protože byla blízko, ale víc mě baví ta grafika.

Jste s touto školou spokojené?

Iva: Jde to.

Lenka: Moc se mi tu líbí, je tu hezké učení.

Mám moc dobré známky, teda alespoň zatím.

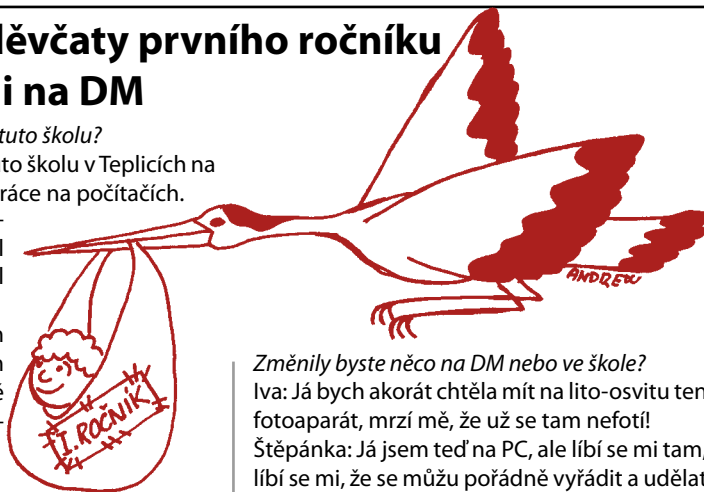
Verča: Líbí se mi tu, jsem tu spokojená.

Líbí se Vám na DM?

Štěpánka: Líbí se mi tu, už jsem si to na pokoji zařídila podle sebe.

Adéla: Líbí se mi tu, ale mohlo by se tu víc topit.

Markéta: Líbí se mi tu, jsem moc ráda za to, že jsou tu tak hodní a milí lidé.

Změnily byste něco na DM nebo ve škole?

Iva: Já bych akorát chtěla mít na lito-osvitu ten fotoaparát, mrzí mě, že už se tam nefotí!

Štěpánka: Já jsem teď na PC, ale líbí se mi tam, líbí se mi, že se můžu pořádně vyřádit a udělat vše podle sebe.

Adéla: Líbí se mi na praxi, rozhodně víc než ve škole.

Setkaly jste se tu s nějakým problémem?

Iva: Ne, zatím jsem se tu se žádným problémem nesetkala a jsem za to moc ráda.

Jak vycházíte se staršími holkami na DM?

Adéla: Všechny holky jsou tu v pohodě.

Markéta: Zatím jsou holky v pohodě, ale ještě se moc neznáme.

A co paní vychovatelky?

Iva: Jsou tu moc hodné, snaží se, aby se nám tu líbilo.

Lenka: Jsou tu tak hodný, až mě to překvapilo.

Verča: Jsem s nimi spokojená, líbí se mi, že jsou takové kamarádké.

Všem děkuji za Váš čas a odpovědi.

J. Trejbalová, 3. S

PROJEKT

„Studenti čtou a píší noviny“

V letošním školním roce se naše škola opět účastní projektu Mladé fronty DNES „Studenti čtou a píší noviny“.

Studenti z vybraných tříd budou psát celkem tři práce na zadaná témata. Redakce MF DNES může texty zkracovat, upravovat a dávat textům vlastní titulky. Je to v novinách běžný postup. Budou vyřazovány plagiáty, studenti, pozor, toto si redakce kontroluje.

Vybrané práce budou zveřejňovány (od 12. října 2009) na celostátní straně MF DNES věnované tomuto projektu a na iDNES (www.idnes.cz/studenti). Další příspěvky najdete v regionálních přílohách MF DNES. Reagovat na práce studentů je možné na blog.iDNES.cz (http://studenti.blog.idnes.cz/).

Od 12. října bude na naši školu doručován deník MF DNES. Bude poskytován těm, kteří se projektu zúčastní. Sledujte pozorně nástěnku v učebně českého jazyka (č. 5).

Uvidíme, jestli budou Vaše práce opět tak zdařilé a objeví se v MF DNES, jako se celkem čtyřikrát stalo v loňském školním roce.

- ŠA-

Klára a Marek se vracejí ze světa

Po dvou letech se vracejí domů ze světa dva naši bývalí studenti, Klára a Marek. Na stránkách BZV jste o nich mohli v minulosti číst. Poznali spoustu zemí (Nový Zéland, Laos, Indie a další), na vlastní kůži okusili, jak se tam žije. Těšíme se na setkání s nimi a doufáme, že o svém putování budou vyprávět.

Klára a Marku, vítejte doma!

- ŠA-

Ing. Jan Sochůrek (vpravo) a Pavel Pop se zajímají o výrobky studentů naší školy.

Navštívil nás pan prezident

Ve čtvrtek 8. října 2009 nám věnoval jeden den svého nabitého pracovního programu prezident Svazu polygrafických podnikatelů Ing. Jan Sochůrek spolu s předsedou školské komise svazu a předním polygrafickým odborníkem Ing. Pavlem Popem. Nešlo však jen o zdvořilostní návštěvu, neboť pánové absolvovali tři kompletní hodiny teoretického vyučování v odborných předmětech a další čas věnovali prohlídce dílen, kde se zajímali o organizaci odborného výcviku, personální zajištění a především o materiální vybavení pracovišť. Věříme, že se panu prezidentu u nás líbilo a že jeho věčné připomínky určité nezapadnou. Rádi bychom pro čtenáře Bezevšeho s oběma pány přinesli rozhovor, takže pokud Vás napadají otázky, adresujte je redakci.

-iša-

ŽÁKOVSKÝ PARLAMENT

V netradičním prostředí, v rychlíku číslo R 1117, na cestě Rumburk - Nový Bor jsem udělal rozhovor se studentkou naší školy s Dominikou Skubovou. Jméno možná pro někoho ještě neznámé, ale pro naši školu začíná být stále významnější. Dominika se podílí na projektu školního DVD, který se nyní blíží ke konci, a zároveň žijí projekt s názvem Žákovský parlament, který se stal tématem našeho rozhovoru. Rozhovoru k věci a bez vytáček!

Jak jsi přišla na nápad v naší škole udělat ŽP?

Myšlenka o ŽP mě napadla právě ve vlaku cestou ze školy. Představa o tom, že žáci sami mohou něco změnit u nás na škole, se mi zdála docela dobrá, a tak jsem tento nápad začala rozvíjet. Inspiraci jsem si brala z mé bývalé základní školy, kde toto funguje již dlouho.

A jak tento nápad přijalo vedení školy?

K mému očekávání se k tomuto nápadu vedení školy naklonilo velmi kladně a dalo mi možnost k uskutečnění.

Přesto však, jak dlouho trvalo, než se od prvotního nápadu došlo až k volbám, které probíhají právě v těchto dnech?

Prvotní myšlenka vznikla již někdy v květnu a postupně se rozvíjela a upravovala, až dospěla do dnešní formy, kterou právě představujeme a budeme nadále rozvíjet, už jako kolektiv ŽP.

Při prezentaci ve třídách, jsi měla možnost vidět reakce učitelů na tento projekt. Jak oni podle tebe to přijali?

Reakce učitelů mě potěšila, byla kladná a myslím si, že budou rádi spolupracovat a mít radost, stejně tak jako já, z našich výsledků.

A co fakt uspěchaných voleb v tvé třídě? Nebo prázdný záznamový arch kandidátů z třídy 1. A, který v pátek visel ve třídě na nástěnce bez povšimnutí?

Uspěchané volby v mé třídě bylo jen malé nedorozumění, které nakonec mělo zvláštní výsledky. O prázdném záznamovém archu ze třídy 1. A se dozvídám právě teď od tebe a velice mě to zarazilo. Jsou to prváci a čekala jsem od nich hojnou účast na „kandidátce“. Jelikož to oni tu budou další 3 roky. O to víc mě to mrzí ze strany jejich třídního učitele, který se stavěl velice kladně k našim informacím, doufám, že to nebyl jen můj špatný dojem.... Uvidíme, jak se tato malá komplikace vyvine dál, budu se o to zajímat.

Pojďme nyní již k samotnému fungování parlamentu. Jakou funkci tam budeš mít ty?

Moje funkce, bude koordinátorka. Moje práce bude usměrnit parlament tím směrem, kterým v tu danou dobu bude zrovna potřeba.

To zní trochu jako kdybys měla ŽP dostat tam, kam ty potřebuješ?

Samozřejmě to tak není, budeme spolupracovat jako tým, ctít názor každého a snažit se vyhovět veškerým požadavkům, které budou v naší moci.

V čem tedy bude přesně spočívat tvoje práce? Můžeš uvést příklad?

Budu se starat o to, jestli probíhají změny tak, jak se zástupci domluví a jestli směřují k cíli.

Můžeš prozradit, nebo alespoň naznačit, jaké budou první cíle ŽP? První útoky provedete na jaké slabé místo naší školy?

S jistotou můžu říci, že prvním útokem bude dekorace chodeb, tudíž výměna starých „komunistických“ obrázků za nové a moderní grafické práce. Jak staré přísloví praví: „Kovářova kobyla, chodí bosa.“ A to se na našich chodbách odráží skoro jako v zrcadle.

Jsme u konce. Blížíme se do stanice Nový Bor. Děkuji Ti za rozhovor a za Tvoji upřímnost. Přeji Tobě a celé naší škole, aby ŽP pracoval co nejlépe a dosáhl výborných výsledků, nějakých těch zásadních změn.

Jakub Žirovnický, 4. S

AKTUÁLNÍ SITUACE

Žákovského parlamentu - 12. 10. 2009

V minulých týdnech začala na naší škole realizace orgánu s názvem Žákovský parlament. Nejříve jsme vám přišli tento projekt představit, vy jste si vybrali za vaši třídu svého kandidáta, a pokud bylo kandidátů více, zvolili jste pomocí hlasovacích lístků pouze toho jediného. Všichni tito zástupci se nyní budou scházet a řešit připomínky a stížnosti ostatních žáků k nejruznějším věcem v naší škole. Budou pracovat na nejruznějších nápadech, co zde ve škole zlepšit, poupravit či rovnou celé předělat. Půjde především o nízkonákladové projekty, jelikož to, že potřebujeme novou fasádu školní budovy, víme každý, ale peníze na ni stále nejsou. Všechny návrhy nejříve projednáme společně mezi sebou a na další schůzi tyto projekty představíme vedení školy.

Rád bych tímto též poděkoval vedení školy za možnost ŽP zrealizovat a také děkuji učitelům, kteří tento projekt velmi dobře přijali a pomohli nám s volbami.

A vy, studenti, můžete s jakýmkoliv návrhem či stížností kontaktovat vašeho zvoleného zástupce třídy do ŽP.

Konečné složení ŽP po volbách:

1. A - Zeman Vojtěch, 1. S - Hlušíčka David,
1. P - Bergr Petr, 2. A - Kovářová Šárka, 2. S - Holubář Martin, 2. P - Urbanová Kateřina,
3. A - Macková Tereza, 3. S - Hanák Michael,
4. S - Žirovnický Jakub + autorka projektu Dominika Skubová

Jakub Žirovnický, 4. S

Dobrý den paní Ivo,

tak Vám zase po delší době piši. Jestli si pamatujete, jak jsem Vám psal naposledy o univerzitách v zahraničí a o všem možném. No tak po dvou letech v Austrálii jsem zpět v Evropě a začal jsem na univerzitě v Edinburgu ve Skotsku. Jsem nadšený z úrovně vzdělávání, je to opak toho, co je v České republice. Ne nadarmo se říká, že se student učí na českých školách spoustu věcí, které ve své praxi nepoužije, a proto nejsou tyto školy v zahraničí moc populární, až na Karlovu univerzitu. Byl jsem přijat na univerzitu, která má jméno a pokud ji dokončím, snad nebude problém uplatnit se i v jiných anglicky mluvících zemích.

Proč Vám ale piši, je to, že bych chtěl informovat Vaše studenty o tom, že univerzity ve Skotsku jsou pro státy evropské unie zdarma. Musí se požádat o příspěvek do agentury jménem SAAS a po vyplnění údajů dostane student grant. Možná by mohlo někoho ze studentů zaujmout studovat v jiné zemi a získat mnoho nových zkušeností. Kdyby měl někdo zájem, dejte mu na mě kontakt.

Mějte se hezky a pozdravujte ostatní.

PS: Byl jsem se v Rumburku podívat v létě a sešel jsem se s Jirkou, Ondrou a Romanem. Byl jsem překvapený z náměstí, jak je dokončené. Bohužel se tyhle věci stanou až tehdy, co už tam nejsem.

A ještě jedna věc, omluvte moji psanou češtinu, protože česky nepišu skoro vůbec, a tak se mi občas něco vytratí.

Ivo Holanec

Poznámka redakce: na tento e-mail jsem odpověděla a vyzvala Iva, aby mi napsal, v čem se studium na této univerzitě liší od studia u nás a samozřejmě jsem požádala o souhlas s uveřejněním dopisů v Bezevšeho. A tady je odpověď. - ŠA -

Do Bezevšeho to klidně napište, to mě jen potěší. Já osobně nevím, jak studium na českých vysokých školách probíhá, ale co vím od kamarádů, kteří tam studují, tak je to hodně rozdílné.

Pokud mluvíme o skotském univerzitním systému, tak v Asii a Americe ho převzali také a v první řadě je ve Skotsku rozděleno do trimestru a ne semestru jako v ČR. K bakalářskému titulu to trvá čtyři roky a na dokončení masters je už pak jen jeden rok, tím pádem k porovnání k českému je to tak, že student na bakaláře studuje už jako jeden rok inženýrského studia tady. Univerzitní studium je hodně o přístupu studenta, jak se k tomu postaví. Lekce trvají v průměru jednu hodinu a ke každému modulu je jedna týdně. V prvním trimestru má každý student tři moduly a v druhém trimestru jsou tři, ale jeden je volitelný. Po lekcích následují praktické hodiny, kdy má student možnosti se ptát na to, čemu nerozuměl v lekcích. Studenti jsou rozděleni do menších skupin asi po deseti. V těchto praktických hodinách je studentům nabízeno hodně úkolů, které jim mohou pomoci ke studiu atd. Tato praktická lekce trvá kolem dvou hodin.

Moje universita se jmenuje Edinburgh Napier University a byla vyhodnocena jako nejlepší v roce 2008 vzhledem k uplatnění studentů po dokončení v UK. Je to moderní škola a zhruba 40% studentů je ze zahraničí, takže je tam plno Asiátů, Indů, ale také hodně Evropanů.

Ještě jedna zajímavost je ta, že veškeré materiály ke studiu jsou ke stažení na studentském portálu. Každý student má svoje heslo a po přihlášení si může stáhnout veškeré potřebné materiály. A když třeba zmeškal lekci, tak je každá lekce nahrávána a může si ji stáhnout a pustit jako video. Knihovna je zařízena tak, že si můžete půjčit knihy tištěné, ale pokud jsou všechny výtisky určité knihy půjčeny, máte možnost knihu číst elektronicky. Všechny

důležité knihy ke všem modulům jsou totiž v elektronické podobě, takže se nestane, že si knihu nebo kapitolu nemůžete na určitou lekci přičíst.

Další věc, z čeho jsem byl mile překvapen, byl přístup k počítačům. Bezdrátový internet ve všech budovách university je samozřejmostí, ale pro ostatní studenty, kteří nemají notebook, je zde možnost využít učebny s 600 počítači, která je otevřena každý den 24 hodin. Každý student tady má všechno, co potřebuje, což je super.

Ivo Holanec

Dobročinná sbírka Pozvedněte slabé

V posledním předprázdninovém měsíci minulého školního roku se žákyně naší školy zapojily do sbírky podporující sociální a charitativní aktivity na území Euroregionu Nisa (jehož součástí je i naše město) „Pozvedněte slabé“. Sběrka, o jediné své konkrétnosti, kdy je vždy přesně rozhodnuto předem, která organizace získá výtěžek dobročinné akce, pomáhá žít lidem plnohodnotný život nezávisle na věku, sociálním postavení, zdravotním stavu. V letošním roce jsou vybrané peníze určené rumburské FARNÍ CHARITĚ pro projekt „Žijeme spolu“ – nízkoprahové zařízení pro děti a mládež v nepříznivé životní situaci. Farní charita poskytuje pro zajímavost ještě dva další typy sociálních služeb: občanskou poradnu a asistenční službu pro rodiny s dětmi.

Prodejem sbírkových propisek či žetonků se žákyním i v době, která díky krizi dobročinnosti příliš nepřeje, podařilo získat 5 892 Kč.

Do sbírky se zapojily tyto dvojice dívek:

Lenka Melicharová + Jana Trejbalová
Karolína Boháčová + Pavlína Průšová
Šárka Kovářová + Eliška Šmídová
Markéta Šlechtová + Klára Grundzová
Michaela Casková + Markéta Černá

Nejúspěšnější dvojice byly:

M. Casková + M. Černá (získaly přes 1 550 Kč)
E. Šmídová + Š. Kovářová (získaly přes 1 330 Kč).

Bc. L. Obergruberová, školní metodička prevence

Polygrafická škola v Rumburku za dobu své třicetileté existence vychovala přes dva tisíce

Bezevšeho vychází od roku 2003. Čtyřikrát do roka přináší aktualitu ze školních lavic, zajímavé rozhovory, recenze, fejetony, povídky a odborné

odborníků z řad sazečů, grafiků, tiskařů a knihařů. Mnozí z nich dnes pracují v tiskárnách,

články, otiskuje originální kresby, karikatury a vlastní fotografie. Pro časopis pracuje redakční rada, která připravuje obsahovou náplň čísla.

reklamních agenturách, DTP studiích, mnohdy i vlastních, po celé České republice.

Radu vede Mgr. Iva Šabatová. Bezevšeho podporuje autorskou tvorbu a odráží dovednosti jednotlivých vyučovaných oborů na naší škole.

Na polygrafce vznikla kapela

Na polygrafce je kapela! To je pro mě velká novina, a tak jsem se rozhodla je malinko vyzpovídat. Vzala jsem si na mušku Lukáše Gremlicu ze 3. A...

Jak vás napadlo založit kapelu?

Znali jsme se delší dobu, věděli jsme o našich společných zájmech a dohodli jsme se, že bychom to mohli zkusit. A navíc každý z nás už měl zkušenosti s kapelou.

A kdy jste se dali dohromady?

Dohromady jsme se dali v půlce minulého roku.

Prozradíš nám název vaší skupiny?

Názvů máme spousty, ale nejspíše to bude Worms War.

Můžeš nám povědět, v jakém složení se scházíte?

Já hraju na kytaru, Jirka Uhlíř na bicí. Jsme ze stejné třídy, takže když nás něco napadne, hned to probereme. Za basou stojí Michal Cerman ze 4. S. Zpěvu se ujal Kuba Wittgruber ze 2.P. Nakonec náš hlavní kritik, nosič, komentátor a komediant je Honza Mádlík, též ze 4. S.

Jaký styl hudby hrajete?

No to je těžké. Zatím je to v takové fázi, že hrajeme víc druhů, ale časem se to ustálí na alternativní hard core nebo k něčemu takovému by se to dalo přirovnat.

Můžeme vás někde slyšet hrát?

Zatím máme dost práce se zkoušením (málo času), což je špatné pro hraní. Takže zatím jen na zkouškách.

Nakonec bych se zeptala, jestli máte nějakou veselou příhodu, například ze zkoušek či nějakého koncertu...

Těžko říci. Na zkouškách se toho děje tolik, že by se to sem ani nevešlo, například téměř vypíchnuté oko paličkou nebo skoro infarkt zpěváka. Jinak zážitky má z koncertu spíš každý zvlášť s jinými kapelami.

A mohl bys nám přiblížit například tu příhodu s paličkou?

Bylo to na zkoušce. Když jsme hráli přechod do rychlé pasáže, odrazila se palička přímo do oka bubeníka Jirky. Skoro z toho malém neviděl.

Děkuji za spolupráci jak kytaristovi, tak i za pozdější pomoc bubeníkovi a přeji, aby bylo kolem vás mnoho inspirace k psaní písní, a doufám, že vás někdy budeme moci slyšet i jinde než na zkouškách.

-MišCA-

Můj koníček - HUDBA

Hudba je každodenní součástí mého života.

Ať už poslouchám jakoukoliv skladbu, ten rytmus mi uvízne v hlavě a přehrávám si ho pořád dokola, i když zrovna tu skladbu neposlouchám. Je to jako závislost.

Pouštím si hudbu, když ráno vstanu, když jdu do školy, po škole celý den, pokud je to možné, a spát chodím se sluchátky na uších.

Miluji hudbu, ten rytmus, beaty a text, do kterého se naplno vžiju. Některé texty mi připadají tak geniální, že se nestačím divit, jak autor dokázal své pocity a myšlenky tak dokonale přenést na papír a následně interpretovat.

Některé instrumentály zní tak prázdně, dokud z nich interpret neudělá hit pomocí svých neuvěřitelných textů. Ať už jsou o čemkoliv.

Nejvíce se mi líbí texty z reálných příběhů. Jak to rapper nebo zpěvák dokáže interpretovat. Proto jsem se rozhodl tvořit svou vlastní hudbu.

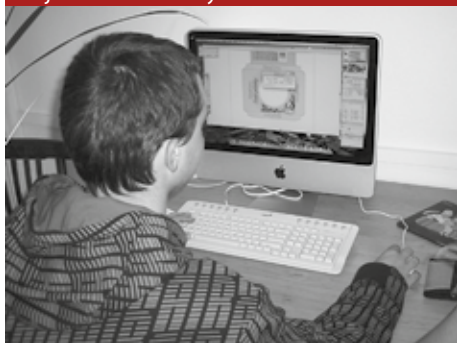
Začínal jsem u jednoduchých freestyle textů. Z hlavy rovnou na papír. A každodenním tréninkem je postupně zdokonaluji. Nahrál jsem už pár freestylů a začlo mě to ještě víc bavit. Je to můj koníček a dělám to jen pro sebe.

Doufám, že mi to dlouho vydrží :). Každopádně hudba bude pro mě vždy na prvním místě.

Pavel Kudrmann, 2. S

Studium oboru REPRODUKČNÍ GRAFIK je zaměřeno na výtvarnou a technickou

Naskenované kresby a fotografie upraví reprodukční grafici pomocí programu Adobe Photoshop do požadované tiskové kvality. Na dalším

přípravu tiskovin, typografii, digitální fotografii, webdesign a animaci. Kromě obecných zásad

oddělení zpracovávají grafici textovou část budoucích novin v programech Adobe InDesign nebo QuarkXPress. Jejich úkolem je zalomit text

grafického designu, v němž má nejdůležitější postavení písmo a typografie, je studium

a obrazovou část v konečný grafický celek nové strany. Na řadě jsou první nátičky a porovnání představ oproti realitě budoucího čísla.

ROZHOVOR S UČITELI - ABSOLVENTY POLYGRAFICKY V RUMBURKU

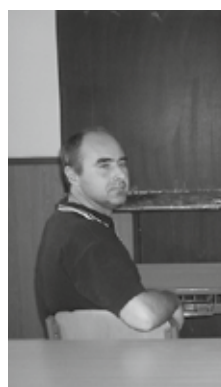
Z předškoláčků se stávají žáci, z žáků studenti, ale jak to vypadá, když se ze studentů stanou učitelé a ještě k tomu na škole, kde studovali? Mnozí z učitelů jsou absolventy této školy. Možná vás něco překvapí jako mě, a proto vám přináším jejich zpořád, tady je...

Všichni jste absolventi této školy. Některé z vás jistě učili někteří vyučující, kteří ve škole stále pracují. Mohli byste se nám pochlubit a popřípadě říci, na který předmět Vás měli?

Pan Štěpánek: Tak určitě vzpomínám na pana Uhru, který nás učil hezky česky, na paní Honzíkovicou a její nenapodobitelné hodiny ruštiny a neměl bych také zapomenout na pana Meissnera, který se nás snažil naučit tisknout.

Paní Tomanová: Jsem absolvent této školy a je pravda, že někteří vaši učitelé mě také vyučovali. Paní Honzíkovicou byla mojí třídní učitelkou a měla nás na ruský jazyk, byla dost přísná a měli jsme z ní respekt. Ale mimo školu byla báječná a je do dneška. Vždy si udělá čas a přijde na třídní sraz. Paní Brunnerová mě měla na odborný výcvik - litografii, fotografii a polygrafickou montáž. Na OV jsme vyfasovaly pracovní pláště - zástěry, s prominutím, jak pro staré báby. Pan Ivo Šabata (také OV) nás měl na ruční sazbu. Texty se sázely z kovového písma po jednotlivých písmenkách a tabulky z linek. Bylo to hodně pracné a tabulky!..., to bylo dílo, bylo to dost složité. Dneska na počítači je to pohoda a pár minut práce, ale to se týká celé výroby, je to zrychlení a zjednodušení. Na teorii nás učili: pan Uher - čeština, dějepis; pan Kubeš (tehdy ještě nebyl ředitel) - branná výchova, asi nevíte, co si pod tím představíte. Takže, bylo to běhání po škole v plynových maskách a v pláštěnkách. To jsme byly sexykočky...

Paní Bernardová: Když jsem chodila do této školy, to bylo v osmdesátých letech, učili mě na odborném výcviku paní Brunnerová (montáž), pan Chocholín (ruční sazba), ve škole pak paní Honzíkovicou ruský jazyk, pan Kubeš občanskou nauku, pan Uher začínal a byl u mé maturity jako přísedící na český jazyk. Byl

ke mně hodný, snažil se mi pomáhat. U pana ředitele Kubeše jsem byla dokonce na základní škole ve třetí třídě jako první žák v jeho první třídě, když po studiích začal svou praxi.

Slečna Bílková: Co se týká teoretického vyučování, kromě paní Moňakové, pana Stránského a pana Sýkory mě učili všichni moji současní kolegové. Pan Svoboda mě měl na matematiku dokonce už v páté třídě, když se vrátil z vojny a nastoupil učit na základku. Jak my jsme se ho báli! Ale ne, byl fajn, jen ty jeho hlášky... To prostě v deseti letech nechápete. Když jsme si na něj zvykli, tak jsme si ho moc oblíbili, protože nám kreslil do sešitu místo jedniček obrázky. A nejen proto. Paní Šabatovou znám také ze základní školy, kde vedla (a stále vede) pěvecký sbor Čtyřlístek, do kterého jsem chodila. A o tom, že byla přísná už tehdy, asi nikdo nepochybuje. A proč jsme si ji časem zamilovali, určitě mnozí z Vás tuší. Pan Svoboda mě měl později na ekonomiku, paní Honzíkovicou nás učila češtinu a psychologii, pan Meissner polygrafii a materiály, pan Šabata technologii, pan Uher výtvarnou kulturu, pan Macek tělocvik a ekologii, pan Kubeš občanku a paní Hermová němčinu.

Paní Galbavá: Odmaturovala jsem v roce 1986. Pan Jiří Uher byl můj třídní učitel a zároveň mě učil český jazyk, pan ředitel brannou výchovu, Bohunka (p. Honzíkovicou) ruský jazyk a Dráha (p. Brunnerová) ruční filmovou montáž. Doufám, že jsem na nikoho nezapomněla.

Máte nějakou zajímavou historku ze střední školy?

Pan Štěpánek: Historek jsme prožili mnoho. Měli pro nás příchut' škádlení minulého režimu. Prováděli jsme hodně lotrovin bez ohledu na to, jaké to pro nás mohlo mít následky. Jenže v takovém věku jsme si to nepřipouštěli. Hlavně jsme drželi pohromadě. Když jsme si řekli, že do školy přijdeme všichni v červeném baretu, tak jsme také přišli. Byla to krásná školní léta. Se spolužáky se i po tolika letech pravidelně scházíme a pořád si máme co říci...

Paní Tomanová: Zajímavou historku ze školy, to spíš pro vás. Občas byly pracovní soboty a povinné prvomájové průvody. Jinak bylo více peněz na kulturu a jezdili jsme do divadel. Na podzim byly brigády, sbírali jsme na poli brambory a v lese jsme sázeli stromčky. V dubnu, květnu se jezdilo na chmel, to jsme se vždy těšili. Jezdilo se tak na dva týdny a přivezli jsme si i nějaké penízky, ale nejlepší bylo odpolední volno.

Paní Bernardová: Na zajímavou historku si nevzpomínám, jen na brigády, kterých bylo několik. Na podzim to byly bramborové brigády, často jsme po sobě házeli brambory a snažili jsme se do toho zapojit učitele, ale ti s námi moc basu nedrželi, a pak na jaře chmelové brigády. Ty byly zajímavější, protože byly týdenní a placené, tak jsme si vydělali nějakou tu korunku. A hlavně se tam užila spousta legrace. Učitelé nám tam byli blíží a poznali

zaměřeno především na práci v grafických programech pro zpracování obrazu a textu.

Důležitým faktorem ovlivňujícím důvěryhodnost novin jsou pečlivě provedené korektury, po stránce pravopisné i z hlediska typografického.

Pozornost je věnována digitální prezentaci s aplikacemi, jako je webdesign a animace.

Pečlivě provedené korektury stránek nás přesunou do další technologické části, což znamená rozvrhnout jednotlivé stránky na tiskový arch a

Studium oboru TISKAŘ je zaměřené na získávání poznatků o tiskových technikách,

tyto archy vysvitit na film. Filmy překopírujeme na světlocitlivou tiskovou formu a tuto po vyvolání upneme do ofsetového tiskového stroje.

jsme je i z jiné stránky. Ale jestli si myslíte, že jsme mohli alkohol, jste na omylu, ani hlt piva, i když jsme někteří byli plnoletí, a i tak se užila spousta legrace. A pak si vzpomínám na několik výukových zájezdů do různých tiskáren, jeden vedl dokonce do Bratislavy, do stejné školy, jako byla naše.

Slečna Bílková: Ani nevím, jakou vybrat. Maturitní ples, natáčení propagačního videa, exkurze a výlety... Vzpomínek na školu je hodně. Byli jsme bezva kolektiv, doteď jsem se spoustou spolužáků v kontaktu.

S čím bych se vám chtěla svěřit je, že jsem rozhodně nikdy neopisovala od spolužáků, nedělala si taháky, nechodila za školu, nevyrušovala, vždycky dělala domácí úkoly doma (a ne o přestávce), vedla si dokonalé zápisky a nezlobila.

Paní Galbavá: Zajímavých historek bylo dost. Jednou jsme si celá třída vlezli do skříně a dělali výtah. Nevím, jak jsme se tam vešli.

Změnilo se toho ve škole hodně od té doby, co jste absolvovali?

Pan Štěpánek: Budova školy zůstala naprosto stejná. Vybudováním nových prostorů se vše soustředilo do jednoho místa, což škole určitě hodně pomohlo a prospělo...

Paní Tomanová: Ve škole se toho změnilo strašně moc, už jenom to, že máte školu, praxi i internát v jedné budově. My jsme jezdili na praxi do Velkého Šenova, internáty byly v Krásné Lípě a v Mikulášovicích, takže pro prváky bylo těžké se v tom orientovat. Ve škole se učíte jazyky, což vám závidím. Praxe se změnila úplně tím, že máme počítače.

Paní Bernardová: Ve škole na teorii moc ne, učíte se podobně, ale samozřejmě rozvinutější učivo, protože polygrafie se stále vyvíjí. Ale na praxi hodně. Za mě nebyly počítače, ale pěkně litery a sázeli jsme ručně písmenko za písmenkem. Když se mi nechtělo rozdělovat sazbu a vracet litery do písmovky (nebyla jsem sama), tak jsme si je strkali do kapes a nosili domů. Pak se maminka při praní divila, co jí vylézá z kapes. A když jsme zlobili na praxi a špatně jsme rozmetali písmenka do písmovek, tak nám učitelka OV vysypala písmovku na regál a museli jsme ji celou znovu roztrždit a běda, když našla jiné písmenko v jiné přihrádce, začali jsme od znova. To vy si neumíte ani představit. A jaká práce byla s tabulkami.

Vypočítat a vyplnit výplňkami, čtverčíky a složit z linek tak, aby se vám nerozbila a nerozsypala. Tabulka na počítači, to je brnkačka, a ještě se zlobíte, když po vás chci použití tabulátoru. Za mě byl absolvent buď jen sazeč nebo sazeč - montážník, tiskař, ale ne reproduční grafik. To se učilo v Praze. Až s příchodem počítačů se začal vyučovat reproduční grafik i na naší škole. A je to lepší. Máte základy od všeho. Měla bych říct, že jste po absolvování dokonalými grafiky, ale až praxe vás udělá plnohodnotným grafikem, protože na praxi vás nemůžeme naučit úplně všemu. Snažíme se v co nejširší formě vám předat to, co známe. Záleží na vás, pokud sami si chcete od nás vědomosti převzít. Pak se také změnila dílny. Dříve se na praxi muselo dojíždět. Dílny nebyly v místě teorie. Měli jsme je v tiskárnách ve Velkém Šenově, ve Varnsdorfu a i ve škole. Internát také nebyl v Rumburku, ale v Mikulášovicích, v Krásné Lípě a v Dolní Poustevně.

Slečna Bílková: Změnilo se toho spousta. Třeba ty „meky“, co jim říkáte šunky, byly nejnovější počítače na škole. Opravily se učebny, někteří učitelé skončili, jiní zase nastoupili... Jen ta pohoda zůstává... Je mi líto, že si ji mnozí z vás neváží a neuvědomují si, že už takovou pohodu možná nikdy nezažijí.

Paní Galbavá: Přibyla tu budova internátu. Z OV tu byla jen kovová ruční sazba v přízemí školy. Za nás se na praxi jezdilo do Velkého Šenova a Varnsdorfu, internát byl v Mikulášovicích a Krásné Lípě. O PC jsme neměli ani páru, vrcholem byl ruční fotosázecí stroj.

Jak dlouho učíte?

Pan Štěpánek: Učím 18 let. Myslím, že bych už mohl mít i to inventární číslo na rameni.

Paní Tomanová: Učím již 14. rok a práce s vámi mě baví, žáci na této škole jsou docela fajn.

Paní Bernardová: V učilišti jsem jednadvacet let. Ale učím 16 let.

Paní Bílková: Pátý rok. Učit mě moc baví, jen je mi líto, že jsem někdy spíš za vychovatelku, než za učitelku.

Paní Galbavá: Je to kupodivu, ale již 17 let.

Jak hodně se změnil žáci od dob vašich začátků?

Pan Štěpánek: Za tu dlouhou dobu jsem potkal hodně různých žáků. Ať je však doba taková nebo maková, tak tu byli, jsou a budou žáci dobří a mezi nimi se vždycky najde nějaký narušitel, se kterým se musíme popasovat.

Paní Tomanová: Jak se změnil žáci? Myslím si, že hodně - jste chytřejší a sebevědomější. (to by nás mělo těšit - MišCA)

Paní Bernardová: Žáci se až tak nezměnili, ale dříve měli větší respekt k učitelům. Nedovolovali si tolik. A absenci taky tolik nebylo, rodiče na nás byli asi přísnější a netrpěli nám výmluvy, že se nám nechce do školy. A nebyly dostupné drogy a psychotropní látky. To, že bychom si dovolili hned za rohem školy zakouřit a natož kouřit trávu, no to ne!

Slečna Bílková: Za těch pár let co učím, se žáci moc nezměnili. Od dob, kdy jsem sama studovala, ale k nějakým změnám došlo... Netvrdím, že jsme byli dokonalí studenti - to ani náhodou, ale učitele jsme respektovali, dokázali jsme se omluvit, když bylo třeba, styděli jsme se (a trochu i báli), když jsme zaspali nebo neměli domácí úkol... Prostě jsme měli pokoru, která dnes mnohým chybí. Ale aby to na závěr nebylo tak negativní: myslím, že většina z vás je fajn, mám vás ráda a přeji vám, abyste si školní léta užili (a taky se aspoň trochu učili), našli si po škole bezva práci a vzpomínali na polygrafku v dobrém.

Paní Galbavá: Určitě jsou sebevědomější (někdy žasnou). Hůře se vyjadřují a nemají přirozený smysl pro slušné chování (samozřejmě to neplatí pro všechny). Někteří jsou zdravě sebevědomí, rychle reagují a hodně toho vědí a umí, navíc se mile a inteligentně chovají a je s nimi legrace.

Děkuji všem za ochotu, kterou jste vynaložili. Vím, že s námi máte určitě mnoho starostí, a tak oceňuji vaše vynaložené úsilí.

-MišCA-

včetně obsluhy tiskových strojů, výuky polygrafických materiálů a objektivního hodnocení

Do tiskového stroje nastohujeme papír, seřídíme jeho průchod strojem, přidáme barvu a pomocí elektronicky řízeného ovládacího pultu seřídíme

kvality tisku. Do oboru je zařazena předtisková příprava a počítačového zpracování tiskovin.

tiskovou jednotku. Tisky průběžně kontrolujeme a vyhodnocujeme kritéria kvality tisku, k tomu slouží elektronické denzitometrické zařízení.

KNIHAŘ je obor výtvarně řemeslného charakteru zaměřený na výtvarnou knižní vazbu

Po vytištění přichází na řadu závěrečná technologická fáze - dokončovací zpracování, kterou zručností sobě vlastní provádí knihaři. Nejprve

Maturita a maturitní ples

Je konec září a já jsem úplně „vyndaná“. No prostě v hlavě mám vymetené. Od přítele pořád poslouchám: „Je teprve září, na učení máš ještě dost času.“ Jo, ono se to řekne, když už má po maturitě. A navíc je skoro říjen, za chvíli tu jsou Vánoce a maturitní ples. To už pak moc času do maturit nezbyvá. Nechci nic podcenit. Přiznám se, že jsem si o prázdninách přepsala několik okruhů. Ale zase nejsem nějaký maniak, který se o prázdninách učí. To ne. Psala jsem si, jen když jsem nevěděla co dělat. Z maturity mám strach. Víím, jak to u maturit chodí, u minulých jsem byla. Na druhou stranu si říkám: „Když to zvládli ostatní přede mnou, proč ne já.“ Maturitní ples, to jsou další nervy. Vzala jsem si ho na starost ještě s Kubou. Částečně jsem věděla, do čeho jdu. Pomáhaly jsme s Míšou jak Zuzce z loňské 4.S, tak i Terce a Kristýně ze 2.G. Převážně jsme pomáhaly s tombolou, prodávaly jsme ji na plesu. To jsem žádné nervy neměla. Ale teď? Teď je to úplně jiné. S Kubou jsme se dohodli, že zařídí kulturák a já ten zbytek. Musím říct, že nám to takhle klapne. Datum maturitního plesu víme už od půlky třetího. Zvolili jsme si i barvu šerpy. Letos jsem začala napl-

no řešit téma plesu, písmo na šerpy, datum stužkovacího večírku, placky. A začaly hádky. Tomuhle se nelíbí placka, jinému písmo na šerpách a dalšímu téma. Teď se to tam ve třídě začne přehánět, jeden ječí, tohle je dobrý, a druhý na to, to se mi nelíbí! Třetí do toho, ať se to nechá na později. Stejně největší perlu utrousil Vláda. Po půl roce, co se vyřešila kapela, rozhořčeně křičel, že neví, kdo tam bude hrát. Já z toho mám pak hlavu jak „pátrací balón“. Snažím se všechny nápady a návrhy dávat do třídy, aby si to třída rozhodla. Nemůžu vyhovět každému, což někteří asi nechápou. Chtěla bych mít celý maturiták vyřešený co nejdřív, abych se mohla věnovat učení. Někdo snad může tvrdit, že jsem „hrozná akční“, ale nejsem! Verča při cestě do školy vyslechla dvě holčiny ze zdravky. Jedna té druhé vyprávěla, jak všechno na maturiták už mají zařízeno. Prý ještě musejí oběhnout sponzory kvůli tombole. Ha, pak kdo je akční... Konečně se to začíná rýsovat. Šerpy a placky jsou objednané. Skleničky jsou pomalu taky vyřešené. Ještě potřebujeme zařídit hasiče, vyhazovače, zvukaře, Dj ... Docela se těším, a doufám, že si to všichni parádně užijem!

Monika Egermajerová, 4.S

FACEBOOK = zábava... závislost... droga...

FACEBOOK je rozsáhlý společenský webový systém sloužící hlavně k tvorbě sociálních sítí, komunikaci mezi uživateli, sdílení multimediálních dat, udržování vztahů a zábavě. Se svými více než 300 miliony aktivních uživatelů je jednou z největších společenských sítí na světě. Je plně přeložen do šedesáti pěti jazyků. Avšak tento plně propracovaný systém se dá přirovnat k návykové látce, když někteří lidé na tomto serveru stráví mnoho hodin. Já sama se k nim klidně můžu přiřadit a říct, že mě tato „droga“ pohltila a stala jsem se závislou, jelikož denně na Facebooku strávím minimálně pět hodin a je to první věc, kterou udělám, když zapnu svůj počítač. Droga je pojem, pod kterým si většina z nás představí nějakou omamnou látku, ale přeci jenom tento pojem zahrnuje mnohem všednější věci. Teď nastává otázka: Může se tato droga stát nebezpečnou?

D. Skubová, 3. S

KYBERŠIKANA – nová podoba šikany

V současné době, kdy dochází k velkému rozvoji informačních a komunikačních technologií, se v souvislosti s tímto jevem vyvinul nový typ šikany – kyberšikana.

KYBERŠIKANA je šikanováním jiné osoby s využitím internetu, mobilních telefonů apod. Jedná se o druh psychické šikany, a to ztrapňováním, obtěžováním, vyhrožováním, zastrašováním, slovní agresí...

Mezi nejčastější projevy patří:

1. Zasílání urážlivých, zastražujících, zesměšňujících zpráv či pomluv (e-mail, SMS, chat, Skype)
2. Pořizování zvukových záznamů, videí či fotografií, a následné zveřejňování s cílem poškodit zachycenou osobu
3. Vytváření internetových stránek, které urážejí, pomlouvají či ponižují konkrétní osobu (blogy a jiné www stránky)
4. Zneužívání cizího účtu
5. Vydírání pomocí mobilního telefonu nebo internetu
6. Obtěžování a pronásledování voláním, psaním zpráv nebo prozváněním

Znaky, kterými se kyberšikana odlišuje od tradiční šikany:

- a) Útočníci jsou anonymní - vystupují pod přezdívkou, vytvářejí si různé identity apod. Nepolapitelnost posiluje agresorovu odvalu zkoušet drsnější metody a formy útoků. (Ale: Totožnost útočníků lze přesto v mnohých případech s využitím vhodné technologie odhalit)
- b) Původcem kyberšikany může být každý, kdo má potřebné znalosti informačních a komunikačních technologií, tedy i fyzicky slabý či v životě neúspěšný jedinec! (Zajímavé je, že kyberútočníci bývají často také sami oběťmi kyberšikany). Oběťmi se stávají často ti, kdo jsou na internetu či mobilním telefonu závislí, často bývají málo obeznámeni s riziky spojenými se zneužitím ICT
- c) U tradiční šikany lze předpokládat, kdy a kde k útoku dojde (hřiště, škola...), u kyberšikany můžeme být napadeni i ve zdánlivém bezpečí domova.
- d) Při šíření kyberšikany pomáhá útočníkům publikum – oběť nemusí být napadena opakovaně, stačí citlivé věci publikovat

např. na internetu, kde se šíří dál, a tím se zvyšuje intenzita útoku i dopad na oběť. e) Následky tohoto druhu šikany na oběť není snadné rozpoznat – oběti jsou často uzavřené, nekomunikují o problémech s okolím (ze strachu, studu...). Bývají tak na svůj problém sami, což může vést k pocitům, že situaci nezvládnou.

Kyberšikana podobně jako i klasická šikana může vést k psychickému zhroucení, v horším případě i sebevraždě.

Možnosti obrany jsou zatím malé, přesto existuje v České republice mnoho projektů, které jsou na pomoc obětem kyberšikany zaměřeny. Například:

- Linka Bezpečí Online - tel. číslo 116 111, web: www.internethelpline.cz
- Krizová linka IPPP ČR – tel. číslo 286 881 059 nebo 774 098 181

Upraveno a zkráceno podle časopisu *Prevence* – červen 2009

školní metodická prevence
Bc. Lenka Obergruberová

a průmyslové knihařství. Do oboru je zařazena tvorba dalších knihařských výrobků (pasparty,

se provede ořez archů, které se následně falcují (skládají) na kapsovém skládacím stroji. Pak přichází na řadu snášení jednotlivých složek do

krabíčky, kazety ap.). Součástí studia je také restaurování a konzervování knih a archiválií.

sebe, v závěru se provede ořez novin ze tří stran. Prozradíme, že knihaři toho umí daleko více, žádané jsou pasparty, ruční vazby, kazety apod.

SOŠ mgp Rumburk je školou, kterou stojí zato nejen vidět a poznat, ale i vystudovat.

Prezentací o tom, jak vznikají noviny, napsal a nafotil -iša-

Výrobky, které tiskárna SOŠmgp Rumburk připravuje a tiskne pro zákazníky, prochází ještě expedicí, Bezevšeho se však expeduje samo.

PAHORKÁČ 2009

Dne 22. 8. 2009 se konal jubilejní desátý ročník cyklistického závodu Pahorkáč. Závod byl dlouhý 72 kilometrů, což je podle mého názoru opravdu „štreka“. Mezi závodníky se objevil i náš spolužák Ondřej Skurčák ze 4. S, a tak jsem se rozhodl ho malinko vyzpovídat...

Jak tě napadlo zúčastnit se závodu?

Tak jak mě napadlo se zúčastnit? Napadlo mě to kvůli přestavbě mého kola, na kterou jsem si přes prázdniny našetřil. Předělal jsem si ho tak, aby bylo více do terénu a také aby více vydrželo. Další důvod byl ten, že jsem si chtěl srovnat síly s opravdickými profesionály v těch nejtvrdějších podmínkách. Nikdy předtím jsem nejezdil závodně, tak jsem se těšil na nové zkušenosti a zážitky ze závodu. Potom mě k tomu donutili příbuzní mé maminky, jejich děti také jezdí cross country a velmi dobře se umísťují. Myslím, že se tomu říká závist, co mě motivovalo.

Závod byl velice dlouhý, jak jsi to zvládal?

Závod měl okolo 72 km. Jenomže s mojí orientací v přírodě a skoro se čtyřkou ze zeměpisu jsem zabloudil a prodloužil jsem si závod o 15 km, takže pro mě byl dlouhý 87 km. Při cestě mě mnohokrát zastihla krize, bylo to většinou při výjezdu kopců, jako je například Hrazený (vrchol vysoký 608 metrů, nejvyšší vrch Šluknovské pahorkatiny – pozn. redakce). Na tomto kopci jsem i uvažoval, jestli vůbec dojezu do cíle, jelikož jsem neměl síly ani se pořádně napít. Nakonec jsem to všechno zvládl bez následků. Hodně mi pomáhaly energetické nápoje a Big Shock tyčinky, snědl jsem jich asi dvanáct. Závod jsem ujel za 3:48 hodin.

Objevila se nějaká komplikace na dráze?

Při závodě se neobjevila žádná komplikace. Možná jen únava rukou, což mě dosti překvapilo. Asi po padesáti kilometrech jsem nedokázal pořádně udržet řídítka, takže nějaké metrové skoky pro mě byly dosti obtížné. Jo a teď jsem si vzpomněl, že za komplikaci by šlo považovat stádo krav, které ke mně běželo, když jsem jel za Lobendavou po poli. Myslím, že to bylo místo, kde jsem jel asi nejrychleji.

V jaké kategorii jsi soutěžil?

Z nedostatku závodníků jsem jel v kategorii Elity. Bylo okolo 120 závodníků a já dojel v této elitě jako 101., ostatní nedojeli. A ve své kategorii Juniorů, kde jsem byl poprvé a letos naposledy (z věkových důvodů), jsem byl třetí.

Umístil ses na třetím místě? Překvapilo tě to?

Překvapen jsem byl!!! A to velice. Vůbec jsem nepočítal s nějakým umístěním. Okolo mě byli opravdu nadopovaní borci, kteří se celý rok připravovali jenom na tento závod, a s těmito závodníky se moje příprava na „rampách“ opravdu nedala srovnávat.

Měl jsi nějakou podporu v obecnstvu?

Za podporu musím poděkovat panu Brabcovi, který mě velice dobře podporoval, jak ve stravování, tak i v pitném režimu. Dále mi zaplatil vstup do závodu, který nebyl opravdu pro chudé kolaře. Dále mě podporoval můj profesionální fanoušek EMO Adam a celý tým KOLA BRABEC.

Věnuješ se nějak více jízdě na kole?

Na kole jezdím opravdu od dětství. Věnuji se cross country, downhillu, dirtu, freestyle a pohodové turistice.

Po vyhlášení vítězů se pořádala tombola. Vyhrál jsi nějakou cenu?

Ano. Vyhrál jsem plastový kufřík na aku vrtačku, ale bohužel bez aku vrtačky.

Děkuji za spolupráci a přeji mnoho dalších úspěchů jak v oblasti cyklistiky, tak i při skládání maturitní zkoušky...

A teď menší informace pro ty, kteří se náhodou rozhodnou zúčastnit se také závodu. Pokud chcete vědět více, můžete se podívat na webovou stránku www.pahorkac.cz.

-MišCA-

Bronz pro Michala

Neděle 27. září 2009 byla v Bílině dnem podzimní atletiky. Konala se tady republiková soutěž tělesně postižených sportovců. Měl jsem možnost přímo na stadionu sledovat Michala Pallga ze třídy 3.S, který v barvách TJ NOLA Teplice soutěžil v hodu oštěpem, vrhu koulí a běhu na 100 m. Právě tady postoupil Michal hladce do finále, kde v boji se čtveřicí reprezentantů ČR obsadil třetí místo, ke kterému mu gratulujeme a přejeme hodně úspěchů v jeho další sportovní kariéře.

-iša-

Mistryně světa je z Polygrafky!

A je to tady, vážení přátelé a kamarádi, po škole si chodí jako by se nic nestalo čerstvá mistryně světa. Ptáte se, kdo to je a jestli si nedělám legraci. Ne, nedělám. Mistrovství světa absolvovala teprve nedávno. V posledním víkendu měsíce září si zajela do Francie a zvítězila. Je to paní Kateřina Moňáková, která u nás učí německý jazyk. Proto se na ni vrhám se spoustou otázek, na které ochotně odpovídá:

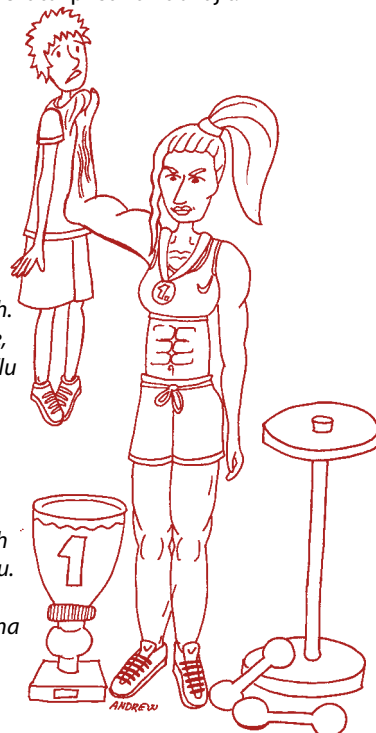
Bylo to MS v St. Avouldu ve Francii v powerliftingu. Závodníci přijeli z různých koutů světa, za zmínku stojí třeba naši sousedi ze Slovenska, naše česká výprava se skládala z osmi členů včetně mě jako jediné ženské. Dále se zúčastnili závodníci například z Maďarska, Polska, Francie, Ameriky, Ukrajiny, Itálie, Německa, Švýcarska, Ruska., atd.. Vysvětlím, co je to powerlifting. Jedná se o silový trojboj, který se skládá ze tří disciplín: dřep, bench a mrtvý tah.

V sobotu ráno jsme se s kolegyní z treninku vydaly směr Francie, jely jsme samy dvě, kluci z oddílu už tam byli, poněvadž závodili od čtvrtka, já až v neděli. Po dlouhé cestě jsme se večer ubytovaly a zašly pouze na kávu do místního Mac Donaldu. Já už nejedla, protože ráno bylo oficiální vážení, naštěstí jsem nepřevážila, a tak jsem mohla nastoupit do své plánované kategorie. Poté následovaly už jen testy na drogy a hurá na cukrovou snídani, abych do sebe dostala co nejvíc energie, a mohlo se začít soutěžit. U každé disciplíny byli tři rozhodčí, vždy jeden hlavní a dva postranní, kteří hlídali techniku provedení.

Můj celkový součet byl 257,5 kg, přivezla jsem tak do České republiky zlato a titul mistryně světa. Jsem ráda, že jsem mohla reprezentovat ČR a získat tím další nové zkušenosti, poznat nové přátele z tohoto sportu, který není až tak obvyklý. Doufám, že se budu v budoucnu ve výkonech zlepšovat, a tak budu moci titul příští rok obhájit.

Katko, přejeme Ti mnoho úspěchů v tomto sportu i v Tvých dalších aktivitách. Doufáme, že svoji sílu nebudíš muset použít ve výuce ani na chodbách při dozoru. Studenti, mějte se na pozoru!

-ŠA-

28. 8. - 30. 8. 2009
AREÁL
TJ DOKSY - TERMIT

Poslední prázdninový víkend v Doksech je tradičně věnován otevřenému sportovnímu víceboji dužstev. Stejně tradiční je i účast polygrafky na tomto klání. Podmínkou účasti je šestičlenné družstvo, alespoň s jednou ženou a jedním účastníkem starším čtyřiceti pěti let nebo mladším patnácti let, kdy každý člen družstva musí absolvovat nejméně čtyři disciplíny. Letos reprezentovalo náš ústav družstvo ve složení Svatopluk Kubeš, Jiří Stránský, Martin Macek, Martin Štěpánek, Jiří Malypetr a Pavlína Malypetrová. Soutěž probíhala v následujících disciplínách: beach volejbal, biatlon, bungee running, cyklistika, horolezecká stěna, jungle creek, kolečkové brusle, kopaná, kuželky, lukostřelba, nohejbal, orientační běh, plavání, stolní tenis, tenis a veslování.

Důležité je se zúčastnit, ale stejně důležité je se dobře umístit. Obě tyto podmínky byly mírou vrchovatou splněny. V konkurenci 88 celků se naši umístili na 31. místě. Jako naprostí amatéři dokázali skvěle sekundovat a mnohdy

i překonat profi týmy speciálně připravované na tuto soutěž.

Popis a pravidla jednotlivých disciplín, stejně tak podrobné výsledky včetně bodových hodnot najdete na stránkách:

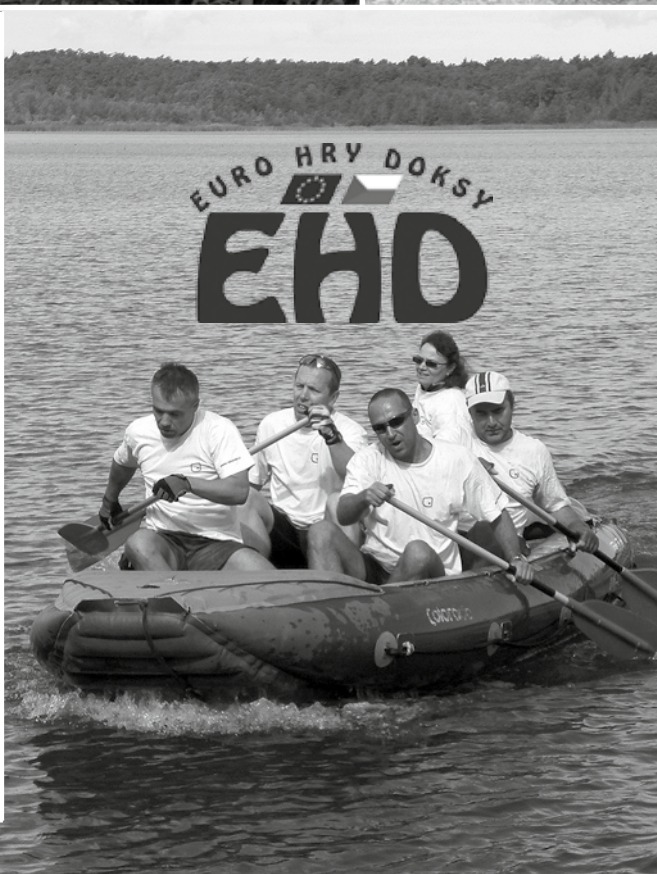
www.ehd.doksy.com.

Výzva pro naše studenty - nezkusíte pro příští ročník postavit také družstvo?

-iša-

Fotoreportáž připravil z vlastních snímků
Ladislav Šabata.

**Třídy
SOŠ mgp
Rumburk
ve školním
roce
2008/2009**

Ohlížíme se za kouzelným obdobím letních prázdnin

Jelikož se tyto prázdniny celkem podařily, mám spoustu zážitků a jeden z nich se vám pokusím vyprávět.

ZA RYBAMI DO JÍŽNÍCH ČECH

Bylo to asi v půlce prázdnin, kdy Tomáš, můj přítel, přišel s nápadem, že bychom na víkend mohli jet do jižních Čech na řeku Lužnici. On je totiž vášnivý rybář, a tak že tam pojedeme rybařit. Řekli jsme tedy ještě dvěma našim kamarádům, aby jeli s námi.

Konečně nastal pátek, den, kdy jsme odjížděli. Museli jsme všechny věci a i sebe naskládat do auta a jelikož jsme jeli čtyři, bylo jich poměrně dost. Spíše by se dalo říci, že skoro všechno místo v autě zabraly jen věci na ryby. Ať jsem se podívala kamkoliv do auta, všude byla rybařina. Přece jen jsme všechno konečně nějak poskládali, dojeli už jen na benzínu a mohli vyrazit. Bylo kolem čtrnácté hodiny. Od nás z Rumburku jsou Jižní Čechy tak dvě stě kilometrů, takže nás čekala náročná a dlouhá cesta. Zatím vše probíhalo v naprosté pohodě, až jsme se najednou octli v koloně aut a nejhorší bylo, že jsme se nacházeli teprve v České Lípě. Všichni jsme se děsili Prahy, protože když jsme viděli Českou Lípou a po cestě potom ještě Mělník, nebylo to nic příjemného. Navíc pořád ještě pražilo sluníčko, které bylo nesnesitelné. Konečně jsme se asi po necelých čtyřech hodinách dostali do Prahy a vjeli jsme na dálnici. A stalo se to, co jsme očekávali. Všechny tři jízdní pruhy už na začátku dálnice byly totálně ucpané. Projížděli jsme snad po několika centimetrech. Jen chvilkami jsme jeli vkuse. Za tu dobu jsem si všimla milionů billboardů a na všech jsem se dočetla, jak jsou všechny naše politické strany úžasné. I někteří jedinci byli úžasní, jako například Karel Schwarzenberg. A na jednom z mnoha billboardů bylo vyfoceno několik politiků a na něm napsáno: „My jsme za vodou, a co vy?“ Takže mi nezbylo nic jiného, než se tomu jen smát. Když jsme se asi po hodině vymotali z Prahy, projížděli jsme všelijakými vesničkami a drželi se směrem na Benešov. Zhruba za dvě hodiny bychom mohli být v Táboře, pomyslela jsem si. Už se začalo stmívat a já unavená usnula. Najednou jsem otevřela oči, vidím velkou ceduli a na ní napsáno Praha. Někde jsme špatně odbočili a octli se zase někde na okraji Prahy. Pak už jsme jeli zase normálně a já opět na chvilku usínám, když se probudím, co nevidím? Samozřejmě ceduli a na ní Praha. To snad ne, už zase? Toto se opakovalo ještě jednou, protože jsme vždy nějakou náhodou špatně odbočili a vyjeli v Praze. Bylo to kuriózní, navíc padla tma a víte, že se člověk hůře orientuje... Potom jsme se nějak vymotali. Po nějaké době vidíme v protisměru velkou kolonu, která se skoro ani nehla. Oddychli jsme si, že v té koloně nemusíme stát také. Samozřejmě jsme ale zjistili, že jedeme špatně a budeme se muset otočit. Nakonec jsme v té koloně skončili. To bylo naposledy, co jsme takhle zabloudili. Cestou nás zastihlo ještě pár kolon, ale ty už nebyly tak hrozné. Kolem desáté hodiny konečně příjíždíme do Tábora. Všichni jsme byli z cesty unavení, a tak jsme si postavili stan u jedné takové hospůdky, která se jmenovala „U Ježka“. Nakonec jsme si řekli, že po tak dlouhé a náročné cestě půjdeme na pivo.

Musím říct, že to byl opravdu povedený a nádherný víkend plný sluníčka a krásných zážitků, jen těch ryb jsme moc nechytily. Příští prázdniny se tam zase chystáme, ale už na více dní, protože v Táboře je krásně a nejvíce u řeky Lužnice. A doufám, že cesta tam nebude tak hrozná, jako byla letos. Stálo však za to si cestu vytrpět.

P. Slaná, 4. S

Prázdniny končí - jsme třetáci

Netrpělivě sleduji hodinky, už by mohlo konečně zvonit, pomyslím si, a v tom slyším, jak se po chodbách rozdrnčel zvonek. Do dveří vchází z obvyklým úsměvem náš třídní. Začne shrnovat, co vše se stalo za posledních deset měsíců. Podělí nás vysvědčením až na některé výjimky, které dostaly pouze výpisy. Každý už jen čeká na tu nám lahodící větu: „Užijte si prázdniny a brzy na shledanou.“ Všichni se jak na povel vyvalí ze třídy.

Při cestě domů si teprve začnu uvědomovat, že jsem úspěšně dokončila druhák, nějak to uteklo. Vždyť je to teprve včera, co jsme sem přišli jako benjamínci a teď? Už podruhé opouštíme brány školy a jdeme na naše druhé prázdniny. A zase hlásek v hlavě: „Halóóó, nad čím přemýšlíte? Holka, jsou prázdniny, užij si jich, dokud je čas!“ Radši poslechnu a myšlenky rychle zaženu do kouta. Stejně mi zmateně létají v hlavě, než mě z toho vytrhne tatínkův hlas: „Tak co? Jaký bylo vízo?“ Jelikož nepatřím k nejlepším žákům, smutně

zamrám na tátu a hlesnu: „Ale já se snažila!“ a podám mu vysvědčení. Tatínek mě jako obvykle pochválí. Však jsem prošla. Jen co se dočkám zasloužené odměny, vystřelím ven, však prázdniny jsou tak krátké. Nevím, jak to všechno stihnu, rodinu, přátele, lásku, brigádu, mám to pěkně nabitě.

Čas letí a já se zakoukám do kalendáře: „Cože?“ Z kalendáře na mě svítí datum 28. srpna. Pořád tomu nemohu uvěřit, už za tři dny jdu do školy? Radši si opláchnu obličej, jestli jsem se nepřekoukla, ale dočista tam svítí dál. „Nééé, ještě mi nemůžete brát prázdniny, bylo to moc krátké, ještě alespoň čtrnáct dní!“ Nikdo mě však nevyslechl.

Ráno zvoní budík, se zalepenýma očima poznám, že je pět ráno a já musím jet nach schule.

Zapadnu do lavice s obvyklým „čau“ a už se rozhlížím po třídě, co se změnilo. Nic se však nezměnilo. Všichni jsou stejní, nikdo nepřibyl ani neubyl. Však vlastně jedna věc se změnila. LIDI, JSME TŘETÁCI! Zas drnčí zvonek, tohle mi opravdu nechybělo...

Martina Dostálová, 3. S

Prázdninový zážitek

Na začátku prázdnin jsme se dohodli s přítelem a kamarády, že pojedeme stanovat. Celá parta spoléhala na mě a můj výběr kempu, zajištění dopravy a potravin. Z původního počtu deseti lidí nás zůstalo jen pár. Já (ten, kdo mě zná, ten ví), Kája, moje spolužačka a kamarádka ze školy (taky znáte všichni), Jay Jay (můj přítel z Teplic, jeho těžce pubertální bráška Kelis (neznáte, ale kdo by chtěl, dám kontakt)). Po počátečních peripetiích typu pojedeš- nepojedeš, odvezu-neodvezu (znáte spolupráci s rodiči) nastal den D, tudíž odjezd. Přes počáteční potíže s navigací Kájina otce jsme se ocitli na sídlišti v Ústí nad Labem ve slepé ulici. Po dohodě převzal velení můj táta a dojeli jsme dokonce na správné místo, a tím byl Úštěk - kemp Chmelař. Po dlouhém trapném loučení a poslouchání rad rodičů jsme je konečně sklepal. Vtrhli jsme do tábořiště a pustili se do vybalování a stavění stanu. Při vybalování větší část zúčastněných zjistila, že jim chybí základní vybavení jako je například příbor, kolíky od stanů, baterka, sekyrka, kotlík (posléze nahrazen hrncem), otvírák na konzervy a jiné. Na druhé straně přebývaly potraviny usklazené v konzervách. Největším přínosem bylo, když jsme zjistili, že Kelis dostal do základních potravinových zásob tepelně neupravené kuřecí řízky. Po inventuře zásob a vybavení jsme přistoupili ke konzumaci, dostala jsem na starost udělat řízky, musela jsem je osmažit na másle a budete se divit, bylo to výborné. Ten den jsme po dlouhém škemrání Kelise vyrazili na autodrom, kde se mu podařilo mě polozmrzačit. A večer pokračovalo debatování, hraní her u nás ve stanu (byl největší). Ráno jsem se probudila se sušenkou na obličeji a zádech, můj přítel na tom nebyl o moc lépe. Po vydatné snídani jsme vyrazili na krásnou písčitou pláž, kde byly k dispozici stánky s pitím, jídlem, také tu zněla hudba a narazili jsme na přátelské lidi. Bud'sme jen tak leželi, potápěli se, házeli si s míčem nebo jsme se zahrabávali do písku. Den proběhl v poklidu, pak nastal večer. První obyčejný večer u ohně v kruhu přátel. Co však nastalo po půlnoci, když jsme se odhodlali jít spát, by se dalo použít do klasického hororového typu Pátek třináctého. Naše stany byl postaveny na úplném kraji rákosí, takřka u jezera, v sousedství stály jen ruiny. Ale vrátíme se zpět... Už jsme uléhali, když jsem zaslechla funění a dupání. Shodli jsme se, že to není ježek. A v tom vidíme s Jay Jayem postavu u stanu, jak natahuje ruku k našemu zipu, a v tom nastala panika, začali jsme volat na ostatní, ať vylezou ze stanu, že je to nutné. Líčíme, co se stalo, a tak se k nám do stanu nastěhoval Kelis, ten dotyčný zaběhl do rákosí k ruinám. Všichni jsme si sedli na silnici s jednou malou baterkou a vyčkávali jsme ho ozbrojeni. Kája (hrnec), Maikel (láhev od Pražské vodky), já (boxer), Jay Jay (nůž) a Kelis (vzpomínal na horory). V tu chvíli to chtělo fotku! Po dvou hodinách jsme zavolali asi dvakrát ochranku a ta nám řekla, že je to na našem místě takto každý rok, a jestli chceme klid, ať se odstěhujeme mezi ostatní stany. Tak jsme ve tři hodiny ráno odkolíkovali stany a přenesli jsme je do středu kempu. A šli už v klidu spát (Kelis i přesto šel spát k nám do stanu). Ráno jsme zjistili, že pro Kelise jedou rodiče, zatímco jsme v noci hlídali, on telefonoval mamince, že chce domů. Teď již vzpomínám s úsměvem a určitě nejsem sama, lepší stanování už asi nebude. Ale neodradilo nás to a stanovat jezdíme dál.

L. Hrušková, 3. S

Moře nebo hory?

Byl začátek srpna, měla jsem po brigádě v malém krámku u nás v ulici. Doma začaly první zmínky a plánování dovolené. Moje mamka se svým přítelem zůstanou v Čechách. Vyjadí se do Pece pod Sněžkou. Já a můj přítel jsme jako každým rokem zvolili dovolenou v zahraničí u moře. Blížilo se pondělí 10. srpna a rodiče se pomalu chystali. Byl pátek, když se mamka vrátila domů z práce. Ten den vypadala velmi šťastně. Po chvíli si mě k sobě zavolala a řiká mi: „Dnes se mi naskytla možnost jet na dovolenou do Chorvatska místo mé známé, které onemocněl syn a aby jí dovolená nepropadla, pojedou místo ní. Udiveně jsem se na ni podívala. Co mi tím vlastně chce naznačit? Zdělala jsem se, cítila jsem nějaký háček - a správně. Termín dovolené v Chorvatsku začínal stejným datem jako pobyt v horách. Bylo mi hned jasné, co bude následovat. Dovolené si vyměníme! Nabídka pobytu ve čtyřhvězdičkovém hotelu zvaném Nimfa formou „all inclusive“ přece není možné odmítnout! Já jsem to moc dobře věděla, ale i přesto jsem do hor místo nich nechtěla! To já jsem měla být jako Halle Berry, ležet na slunné pláži, nechat se ovívat jemným vánkem a pozorovat moře, které se třpytí v odrazech slunečních paprsků. Ale dost snění, vrátíme se do reality. Jedu na hory!

Sobota s nedělí nečekaně uplynuly a já seděla v autě směr Krkonoše. Během dvou a půl hodin jsme dorazili na místo. Penzion jménem Sněžná sova jsme našli bez problémů. Vše se zdálo snadné. Vyšplhali jsme po kopci, kde se pod stromy ukrýval penzion. Výhled byl okouzlující a nebe blankytné. Cítili jsme vůni horského vzduchu. Teď už jsme stáli před jeho dveřmi. Vešli jsme dovnitř a po levé straně mě zaujala domácí jídelna v nádechu nespoutané přírody. Stoly pokrývaly červeno-bílé kostkované ubrusy, což připomínalo babičinu chaloupku. Naš pokoj byl hodně maličký, ale po pár dnech túry jsme zjistili, že to vůbec nevadí. První perlička nastala, když jsem si na spaní vzala saténovou košilku a k bazénu, který tam údajně měl být, tílko se sukní. Naštěstí jsem si s sebou vzala i teplákovou soupravu, ve které jsem nakonec spala.

Druhého dne jsme se brzy ráno vydali na obchůzku městečka. Bylo to tam útulné. Prodírali jsme se mezi davy německých turistů, když jsme zahlédli Relax park. V tomto parku bylo mnoho nejruznějších atrakcí, od opičí dráhy až po železnou konstrukci, kde se prohánělo elektrické auto se dvěma místy. Divali jsme se ještě na místní suvenýry, když jsme si uvědomili, že už je celkem pozdě, a tak jsme se vydali zpět do penzionu. Bylo kolem šesté hodiny a v jídelně se podávala večeře. Místní kuchaři vařili velmi chutně. V informacích jsme se dozvěděli, kam všude se můžeme podívat. Jako první výlet jsme zvolili výšlap na horu Sněžku. Ale to jsme ještě netušili, že jsme zvolili špatnou trasu. První úsek vedl po modré značce do Richterových bud, dále přes Modrý důl do Obřího dolu. Obří důl je horské údolí ledovcového původu rozkládající se mezi Pecí pod Sněžkou a úpatím Sněžky. Je sevřen širokým hřbetem a Studniční horou. Od 16. století se tady těžily železné, měděné a arzenové rudy. Těžba byla počátkem 20. století zastavena. V dolu se zachovaly celkem tři ledovcové morény, které protíná řeka Úpa, dále tam jsou kary (Úpská jáma, Velká a Malá Studniční jáma), rokle, vodopády, lavinové svahy a

luční enklávy. Z Obřího dolu jsme sešli dolů a aniž jsme to tušili, octli jsme se u dolní stanice lanovky, která pokračovala přes Růžovou horu dále na Sněžku. Vzhledem k tomu, že jsme to úplně celé obešli, nachodili jsme místo čtyř kilometrů skoro dvacet. Proto jsme výstup pro tento den odložili a využili lanovky, která nás dovezla až na vrchol Sněžky.

Druhý den - ve středu jsem skoro necítila nohy, proto jsme zvolili něco méně náročného a vydali jsme se jen tak volně do přírody. Pro uchování našich vzpomínek jsme si vzali fotoaparát. Věnovala jsem velkou pozornost chráněným rostlinám jako je hořec tolitovitý, oměj šalamounek nebo netýkavka nedůtklivá. Mého přítele zaujaly spíše porosty plavuně pučivé.

Na čtvrtek jsem naplánovala celodenní výlet. Půjdem se podívat na Úpská rašelinště, která se nachází u Luční boudy. To znamená opět Obří důl a z něj strmě vystoupat vzhůru.

Jsmo na místě. Stoupali jsme výš a výš, byla to těžce zvladatelná trasa. Po hodině útrap jsme došli k bývalé kovárně. Mysleli jsme si, že jsme u cíle. Ale pravda byla mnohem horší. Stoupání se ještě stupňovalo. Teď už jsme měli nohy v křeči. Od českých turistů jsme se dozvěděli, že jsem teprve v půli naší cesty, což nás moc nepotěšilo, ale vzdát jsme se za žádnou cenu nechtěli, vždyť to byl náš závěrečný výlet. Přesli jsme přes Dixův kříž a mířili k bývalé Obří boudě, kde jsme zjistili, že stojíme pod Sněžkou. Už nás nohy bolely tak hodně, že jsme se rozhodli vyjít Sněžku, vzdálenou pouhé dva kilometry, a vzdát se tak pohledu na rašelinště. Nejdříve jsme se informovali, kolik zaplatíme za lanovku ze Sněžky dolů. Dohromady nás to bude stát tři sta korun. Přítel měl ve své peněžence dvě stě korun. Je řada na mě. Zbylo mi - a teď se držte - devadesát devět korun, takže nám chyběla jedna koruna. Korunu, tu nám každý dá a k počtu turistů, kteří tu byli, jsme měli velkou šanci. Ale nastala obtížná situace, ani jeden z nás se na korunu zeptat nechtěl. Procházeli jsme mezi turisty a vyhlíželi, kdo by nám mohl pomoci. Bohužel ani jeden stále nenacházel odvahu. Byla jsem na sebe naštvaná, jak občas s penězi zacházím. Necháám „dýško“ v téhle restauraci, v tomhle baru... Má věta všedního dne: „No koruna mě nevytrhne!“ mě teď vyvedla z velkého omylu. Někdy je koruna mnohem víc, než jen koruna. Lanovku jsme nakonec vzdali a pokračovali v naší cestě vstříc dalšímu dobrodružství. Zbývalo pár kilometrů. A po necelé hodině jsme už procházeli rašelinště. Pod nohama nám praskalo dřevo, které se táhlo další kilometr. Bylo to půvabné místo. Plné obrazů zdejší přírody. Nakonec jsme došli k Luční boudě. Před rozcestníkem jsme se rozhodovali, jakou cestu zvolíme teď. Měli jsme v nohách dvacet pět kilometrů a dalších osm nám ještě zbývalo. Naštěstí zpáteční cesta vedla jen z kopců dolů. To se zdálo skvělé, ale zdání klame. Kopce byly tak strmé, že má kolena sténala a svaly se zatínaly opět v bolestivé křeči. Po hodině cesty jsem bolest přestala vnímat. Příroda byla tak překrásná, až se má bolest změnila v příjemný pocit a v hrdost na to, že už jsem toho tolik dokázala. Nakonec jsem byla šťastná, že mi ta koruna chyběla. Vždyť o co vše krásného jsem mohla přijít! Kdyby se mě dnes někdo dnes zeptal, jestli lituji toho, že jsem nebyla jako Halle Berry na pláži, jednoznačně a bez přemýšlení odpovím, ne!

P. Jetmarová, 4.S

PRÁZDNINOVÁ BRIGÁDA

Prázdniny, pod tímto slovem si člověk představí široký pás času, přesněji dva měsíce. Já jsem si z prázdnin vybrala jen kousíček, týden strávený na brigádě.

Den předem jsem si udělala, co jsem potřebovala, sbalila věci, vytáhla oblečení a boty, abych se ráno nezdržovala, neboť jsme museli už v pět hodin sedět ve vlaku. Ještě hygiena, nastavit budík a spát. Ráno zazvonil budíček, nervozita se stupňovala, koupelna obsazená, co teď? Šla jsem se tedy nasnídat, mezitím se koupelna uvolnila, rychle do koupelny, obléknout a vyrazit na nádraží. Byla docela zima, tak jsem si cestu zkrátila jízdou trolejbusem. Měla jsem asi deset minut do odjezdu vlaku. Ten už stál na koleji, a tak jsem si šla najít nějaké pěkné místočko u okna. Poslední vagon byl skoro prázdný, to byla paráda. Na cestě mě čekaly čtyři přestupy. Konečně jsem dorazila do Jaroměře. Nebyla jsem sama, kdo tam jel na brigádu, a tak jsem šla s davem, neboť jsem to tam vůbec neznala. Neměla jsem ani ponětí, kde je hlavní záchytný bod, naštěstí to bylo to nejvyšší místo ve „městě“, tedy město jsem si vždy představovala jinak. Byla to pevnost Josefův z doby Marie Terezie. Po příchodu jsme se hlásili u hlavního stanu, zde nám dali registrační číslo a přidělili nás na plac. Já dostala výčep a parta, co tam byla přidělená se mnou, byla dost fajn, takže nuda při práci nebyla. Každý jsme si mohl vybrat graf, který za ten týden pojedeme, já jsem si vzala službu ještě v den příjezdu, to znamenalo hned za půl hodiny jít do práce a rovnou na dvacet čtyři hodin bez pauzy. První den moc lidí nebylo, teprve se sjížděli. Asi jsem se zapomněla zmínit o tom, co to bylo za brigádu. Šlo o točení piva na metalovém pětidenním festivalu Brutal Assault. Naštěstí pro mne jsem si ten nejdelší den vybrala hned na začátku, pak už mě čekaly jen dvanáctihodinové noční směny. Takže jsem si mohla prohlédnout Josefov celý, ale čeho lituji je, že jsem se nestihla podívat do podzemních chodeb. Koupila jsem si tam pár suvenýrů, jako správný český turista. Práce to byla skvělá, spolupracovníci byli prima a o zábavu nebyla nouze. Když už hrály kapely, byl docela velký fofr, nestáčila jsem narážet sudy. Ale stačil úsměv a pánové si rádi na pivečko počkali. Řídila jsem se pořekadlem, že s úsměvem nejdál dojdeš. Je pravda, že nohy jsem po třech dnech stání na jednou místě ani necítila. Ale takový zástup pěkných kluků za to stál. Rekl bych, že pivo od té doby nemusím. A už vůbec ty, co ho pijí pravidelně (smích). Muzika se mi taky líbila, většinou tam hrály kapely, co je moc lidí nezná, ale posuďte sami: Dark Funeral, Testament, Immortal, Brujeria, Atheist, Pain, Brutal Truth, Biohazard, Evile a spousty dalších. Doporučuji jako výlet na příští prázdniny, ale pokud jste člověk, co tuto muziku nemusí, je lepší prohlídka města a pevnosti a myslím, že i to stojí za to!

Š. Mazancová, 4.S

FILM ☒ HUDBA ☒ POČÍTAČOVÉ HRY ☒ FILM ☒ HUDBA ☒ POČÍTAČOVÉ HRY

TRESTNÁ LAVICE

Hrají: A. Sandler, Burt Reynolds, Chris Rock, Nelly, Allen Covert, Terry Crews, Bill Goldberg, Steve Austin a další...

Rozhodl jsem se napsat recenzi k úspěšnému americkému akčnímu snímku Trestná lavice. Tento film jsem si vybral hned z několika důvodů, ten nejdůležitější je nejspíše hlavní postava, a tou je můj oblíbený komik a herec Adam Sandler. Jako další důvod bych mohl uvést, že hlavní zápletky se odehrává na fotbalovém hřišti, což je mi vcelku blízké.

Poté, co Paul Crew (A. Sandler) prodal zápas svého týmu a byl vyloučen z americké fotbalové ligy, se po několika dnech koná pro jeho přítelkyni večírek, na který neměl zrovna náladu a místo toho, aby se k ní a k ostatním připojil, tak v opilosti ukradne auto své přítelkyně a po honičce s policií ho nakonec chytí a je zavřen na tři roky do věznice, kde dozorci mají svá pravidla. Se svojí pověstí zaprodání svého týmu to nebude mít Paul Crew mezi vězni vůbec lehké, ale naštěstí pro něj, ředitel věznice má fotbal hodně v oblíbení. Ví, že někoho takového s jeho zkušenostmi mile rád přivítá ve svém týmu. Paul však jeho prosbu odmítne s argumentem, že si chce jen odsedět svůj trest a jít. Paul se tedy snaží sestavit tým z vězňů, kteří svedou exhibiční zápas s dozorci. Jenže dozorci mají vždy navrch a nikdo z vězňů se nechce dostat do problémů. Crew má proto hodně práce se sháněním týmu a ještě mu jde o krk, protože ředitel po něm chce, aby zápas prohrál, aby se nezesměšnil a jeho tým zvítězil. Nakonec se Crew rozhodne, že tu samou chybu neudělá dvakrát a tým dozorců porazí.

Film je plný napětí, akce i vtipných hlášek, ale především fotbalu a života ve vězení. Co je na filmu nezvykle zajímavé, je herecké obsazení v podání několika známých celebrit, rapperů, fotbalových hráčů, ale dokonce i wrestlingových zápasníků. Jednoduše, stojí za podívání.

Patrik Danita, 3.5

ČÍSLO 9

Režie: Shane Acker

Hrají: Eliah Wood, John C Reilly, Jennifer Connelly, Christopher Plummer, Martin Landau, Chrispin Glover, Fred Tatasciorde, Tom Kane

Tři hodiny odpoledne, slunce svítí a ke kinu se hrnou děti v přísném doprovodu jejich rodičů na další animovaný film. Jenže tato představa je poněkud zkreslená. Jde totiž o strhující, akční snímek, kde i někdo umře. Řekl bych, že je to originální přístup k jednoduchému příběhu.

Děj nás zavede do světa po válce, s kterou zmizel život. A v troskách starého města se zrodí hadrový panák – číslo 9. Dřív než se stačí seznámit s prvním hadrovým panákem (číslo 2), napadne je mechanická příšerka a dvojku odnáší. Tak poznává první úskalí tohoto světa. Seznamuje se s dalšími a nabádá je pro odpor, ale moc se mu nevede. Až číslo 5 ho poslouchá a jdou osvobodit dvojku. Při boji potkávají číslo sedm, která taky nechce jen tak stát se založeným rukama. Osvobozují dvojku, ale hrdina udělá chybu. Probouzí k životu mechanické monstrum, které je chce všechny vyhladit, a tak se musí i ti nejzarputilejší odpůrci boje (číslo 1) překonat k akci.

Film je dobře graficky zpracován i zvukové efekty jsou dobré. Jak jsem říkal, příběh je docela jednoduchý, ale je tam hodně akce. Díky tomu se mi film líbil a zaujal mě originální přístup autora. Kdyby to byl další film s lidmi po „Soudném dnu“, možná by mi hrdinů bylo víc líto, ale nebylo by to tak zajímavé.

Filip Beneš, 3.5

Po čertech velkej koncert

Koncert se odehrával na počest skupiny Kabát, která letos oslavila 20 let trvání ve stejné sestavě a konal se 12. září 2009 v Praze Na Vypichu. Koncert měl větší účast než měla Madonna, Paul McCartney nebo třeba Bon Jovi, a to přes 60 000 lidí. Skupina Kabát byla založena

v Teplicích roku 1983. Založil ji Milan Špalek (baskytara, zpěv) a Tomáš Krulich (kytara), později se přidal Radek „Hurvajš“ Hurčík (bicí) a Pepa Vojtek (zpěv). Nakonec uzavřel pěti Ota Váša (kytara).

Historie skupiny Kabát

Kapela nejdříve fungovala v Teplicích a okolí jako lokální rocková kapela. V roce 1991 vydali desku Má ji motorovou a v zápětí Živě. Na základě kladného ohlasu podepsala skupina exklusivní smlouvu s vydavatelstvím Monitor/EMI ČR. Poté vydali desky Děvky, ty to znaj a následovaly Colorado, Země plná trpaslíků, Čert na koze jel, Mega Hu, Go Satane Go, Suma Sumárum (best of) a Dole v Dole. Poslední vydané album bylo Corrida.

Ale zpět ke koncertu.

Přesně v osm začala z pódia znít hudba, bleskat světla, míhat se projekce a Kabát spustil. Přišlo na něj přes 60 000 lidí, čímž kapela překonala třináct let starý tuzemský návštěvnícký rekord koncertu bratrů Nedvědů na nedalekém Strahově. Skupina použila své největší hity například Dole v Dole, Porcelánový prasata, Go Satane Go, Dábel a Syn, Corrida, Kdoví jestli, Moderní děvče. Takže to byly dvě hodiny plné hitů. Nakonec to vše završil kolosální ohňostroj. Jediný letošní tuzemský koncert skupiny Kabát, jehož přípravy údajně stály přes deset milionů korun, proběhl nad očekávání hladce. Kapela do budoucích let nevyklučuje turné. Rozhodně by se prý ale jednalo o koncerty v halách, nikoli na otevřeném prostranství.

Jan Daitl, 3.5

ELBOW - Seldom seen kid

Jak je všeobecně známo, do současné popkultury se jen málokdy podaří zasáhnout alternativní skupině z okraje kulturního povědomí. Když už se tedy takový malý zázrak stane, je jasné, že taková kapela nebo jednotlivec musí být kvalitní. Tento malý zázrak se stal u skupiny Elbow, která se dostala do povědomí (zejména anglických posluchačů) díky obsazení jejich písně Grouns of Divorce do soundtracku seriálu Devils Whore a Rescue Me vysílaných pouze v anglicky mluvících zemích a Dr. House a Zoufalé manželky, které se dostaly i do Evropy.

Jelikož jsem velkým fanouškem jednoho z výše zmíněných seriálů, začal jsem se blíže zajímat o tuto kapelu a její tvorbu. Bohužel k prezentaci jsem si musel vybrat pouze jedno album, a tak představím album Seldom seen kit, které je poslední z řady čtyř CD. Skupinu založil Guy Garvey, který se setkal v roce

FILM ☒ **HUDBA** ☒ **POČÍTAČOVÉ HRY** ☒ **FILM** ☒ **HUDBA** ☒ **POČÍTAČOVÉ HRY**

1990 na střední škole s budoucím kytaristou Markem Potterem, v tu dobu již měl Garvey ambice na založení kapely. Kapela si poprvé zahrála v roce 1992 v Romstombury. Od té doby stoupá jejich popularita dál a dál.

Co mě zaujalo hned na první poslech je velká hudební rozmanitost písní. Jedna píseň například nemá daleko k orchestrální hudbě a druhá se blíží klasickému rocku. Celkově to je ale celá velká alternace na všechny hudební žánry a styly. Dalším rysem této kapely bude asi náročnost kapely na posluchače. Dalším a zřejmě posledním znakem této kapely bude určitě také velký počet použitých nástrojů, které nejsou napodobené elektronickými zvuky.

Celkově je tedy jejich hudba sladkou tečkou za náročným dnem a účinným relaxačním prostředkem. Do závěru bych uvedl, že za svou tvorbu dostala v roce 2006 tato kapela ocenění Mercury Prize Awards, což je ocenění udělené hudebnímu tělesu od ostatních nominovaných umělců.

J. Šebek, 3. S

OUVALSKEJ BIGBÍT

Každý rok začátkem června se kousek od Prahy koná festival Ouvalskéj bigbít. Hrají tam kapely, které buď pocházejí přímo z Úval (Divokej Bill, Medvěd 009 a další), ale i jiné kapely.

Letos se festival konal 6. června od 13.00 hodin. Jela jsem z České Lípy už v 8.30 a do Úval jsem dorazila v 11:30, kde jsem čekala na kamarády, kteří měli přijet z druhé strany od Prahy. Postavili jsme stany, koupili lístky a zamířili k bráně. Kromě nás deseti (devíti holek a jednoho kluka) a ochranky tam nikdo nebyl, a tak jsme se lekli, jestli se to vůbec koná. Zrovna začínala hrát Zpětná vazba, to je kapela, která pochází kousek od Úval. Tak jsme si je poslechli z povzdálí a šli jsme ke Kádovi ke stánku koupit si něco pěkného na památku. Potom už jsme se přesunuli k druhému pódiu, které stálo letos poprvé hned vedle toho prvního, a těšili jsme se na kapelu EMMA band, ve které kromě patnáctileté zpěvačky Miši Oberhelové hráli ostřílení muzikanti, a to Martin Pecka Pecan z Divokého Billa a kluci z kapely Medvěd 009. Po nich už byli na řadě SCREAMING RATS, ve které hrají samá děvčata. Protože následně dvě

kapely nás nijak nezajímaly, šli jsme si koupit jídlo a vydali se naproti Terez, která měla přijet od Kolína a která dělá webové stránky kapele Rybičky 48. Protože jsme se všichni moc těšili na tuto super kapelu, vrátili jsme se do areálu a stoupili jsme si hned do první řady a čekali jsme na první písničku, na jednu písničku jim hostoval Honza Štrup z kapely Medvěd 009 a EMMA, který s nimi v létě pojedou několik koncertů. Když skončili, čekali jsme na Wahnouty a na Divokého Billa a mezitím jsme si povídali s kluky z Rybiček 48. Potom, když začali Wahnouty, se teprve ten festival pořádně rozjel a lidi začali zpívat a skákat, i když se tam nedalo pomalu hnout, kolik tam bylo lidí. V půlce jsem se přesunula do první řady, protože jsem se těšila na Divokého Billa, který natáčí v současnosti své nové CD a hrál nové pecky i staré osvědčené jako je Svatá pravda, Šibenice a Dávno. A zazněla jedna specialita, kterou si připravili na každoroční turné s The Levellers po Anglii, a to písnička Žoldák s anglickým refrémem. A nakonec hráli písničku Alkohol, kterou zpívalo i publikum. Po DB tam ještě hrál Žlutý pes, ale my jsme šli vyprovodit Terez a až pak jsme se vrátili, a to jenom proto, abychom si popovídali s kluky z DB a vyfotili se s nimi. Jako první jsme odchytili Jacka, který hraje v kapele na banjo, a Lukáše, který u nich v kapele obstarává digeridoo, uprostřed povídání se za námi přihnál Jurda, jejich basista, a měl hlášky, které jsou nepoužitelné, protože bych je musela upravovat. A pak už konečně vylezl i Marek Žezulka, a tak jsme se s ním vyfotili. Spát jsme šli až kolem čtvrté ráno a už v sedm jsme vstávali na vlak, který nás měl odvézt do našich domovů. Holčák jel už takhle brzo, zato já musela čekat do půl deváté na rychlík do Kolína a z Kolína jsem pak pokračovala domů. Sice jsem se vrátila značně nevyspalá, ale to vůbec nevadilo. Tato akce stála za to.

Kdyby měl někdo zájem o videa, na youtube.com stačí dát Sukisek a tam se vám objeví videa z téhle vydařené akcičky.

Michala Volemanová, 2. P

Need for speed Shift

Pokud se zajímáte jako já o rychlé vozy nejen v reálném životě, ale také v PC hrách, tak tu mám pro vás celkem zajímavou novinku, která 18. září opustila vývojářské dílny v Electronic arts.

Jedná se o žhavou novinku Need for speed shift, o které se již dlouho mluví. Tato hra je takový napůl simulátor a napůl arkáda, která se velice vydařila a už zde nejdě o to si co nejvíce „vytunit“ své auto, ale o velice reálné závody s opravdu rychlými auty.

V této hře jde hlavně o umění uřídit svůj vůz, jelikož ze svých zkušeností vím, že je tato hra náročná na ovládnutí a autům se moc nechce do zatáček, stačí jen malinká chybička a už jste v mantinelu trati, což není moc příjemné, jelikož se vám pohled z auta rozmaže, mnohdy to trvá až patnáct vteřin, a to je na závod dost dlouho.

Jak už jsem podotknul, tato hra je velice zpracovaná. Například zde přibyl nový pohled z kokpitu řidiče, na který jsem dlouho čekal, no není divu, když se na této hře podílela spousta závodních jezdců. Ale když už jsme u pohledu z kokpitu, tak jsem byl zklamaný, jelikož je sice vidět na řadící páku, volant a tachometr, ale průhled čelním sklem je velice malý, a proto je někdy těžké zpozorovat zatáčku, ještě než se do ní v obrovské rychlosti vřítíte.

NEED FOR SPEED SHIFT byla vydána na PC, Xbox, PS3 a PSP. Já mám odzkoušenou pouze verzi na PC a tu vám mohu jen doporučit, nemá vysoké nároky na váš PC a zážitek z rychlosti a jízdy je opravdu skvělý.

Plusy: skvělý pohled z kokpitu vozu a s tím spojený pocit rychlosti, pěkné zpracování bouraček, dokonalá grafika vozidel, možnost přizpůsobit si pojetí hry podle svého a multiplayer.

Mínusy: nedostatky v grafice okolí, chování vozů někdy není ani arkáda ani simulace, velká agresivita protivníků, nepřístupný drift, málo tratí - pouze asi 15.

Verdikt: když porovnáte předchozí díly NFS, Shift jakoby k nim, samozřejmě v dobrém, vůbec nepatřil. Tváří se to jako simulátor, umí to být i arkáda a kromě dokonalé grafiky dostanete opravdu perfektní dojem ze samotné jízdy a závodění obecně. O to jde především, nicméně škoda nedodělaného grafického zpracování, občasných šaškáren jízdního modelu a ruku na srdce - čekáte od NFS „štelování“ výkonu motoru v takové hloubce? Pokud ano, Shift je jednoznačná volba.

J. Kotěšovský, 1. P

Raport z B5A 2009 / bitvy pěti armád

Vážení a milí čtenáři, začínám článek nejprve otázkou. Měli jste někdy sebemenší chuť vyzkoušet si roli vašeho oblíbeného fantasy hrdiny nebo sebe sama jakožto postavy ve vám sympatickém období? Jestli ano a nenašli jste v sobě dostatek odvahy se do něčeho takového pustit, necht' je vám tento článek inspirací pro vstup do světa LARPU (z anglického „live action role play“, což lze přeložit jako hraní role naživo). Jedná se o skupinovou, poslední dobou stále masovější záležitost, kdy se na předem domluveném území z hrstky pravidel, provázku a dobrých nápadů vytvoří do jisté míry fungující svět, ten je, dá se říct téměř ve všem odlišný od toho, jaký zažíváme „v civilu“.

Účastníci těchto akcí se převlékají do nej-různorodějších kostýmů a masek, budto inspirovaných některou z knih, her či filmů, nebo dle vlastní fantazie. Nejde vždy pouze o světy, ale také o tzv. bitvy, jež mají slabší příběh a převládá souborová složka. Je však pravdou, že i svět není tak růžový, jak by si

například zástupci elfské rasy přáli, a ani v něm se bez pořádné zbroje a zbraně neobejdete.

Jako zbraně jsou používány dřevěné meče (a ostatní chladné zbraně reálné, i ty neobvyklé) vyměkčené nejčastěji materiály z karimatky nebo molitanem kvůli vyšší bezpečnosti. Zbroje by šlo rozdělit do více kategorií, za zmínku stojí zbroje plátové (reálné repliky), ty jsou však náročné nejen po finanční stránce. Není totiž legrace v těch pár desítkách kil železa pobíhat, chodit po bojišti a zvládat boj. Toto je alespoň vykompenzováno v rámci pravidel navýšením tzv. zásahových bodů, nebo částečnou či plnou imunitou vůči některým typům zbraní. To opět záleží na rozsahu obrnění a provedení kostýmu. Podobně tomu je i u nižších tříd zbrojí, i když ne v takové míře. Další typy zbrojí jsou kroužková, kožená a pak samozřejmě kombinace všech zmíněných typů. Je možno bojovat také střelnými zbraněmi, často jsou to luky malých náhových sil, méně často samostřily a občas se objeví takové rarity, jako různé katapulty vrhající molitanové balvany. Boj je nutno brát s rezervou, stále je to jen hra a nikdo nestojí o zbytečná zranění, nebo alespoň ti rozumní si hru užijí bez přílišného násilí. Každý, kdo na akci vyrazí, tak pouze s vědomím, že jde o napodobování boje, a ten je převážně o násilí, a tak k nějakým zraněním nakonec stejně dochází. Proto na každé kvalitní akci nechybí tým zdravotníků. Nebudu vám popisovat, jak jsem se k LARPU dostal, to je dlouhá historie, nýbrž jak jsem s ním skutečně začal. Spolu se spolužákem Kubou jsme jednou vedli debatu nevzpomínám již o čem, až jsme se dostali k onomu LARPU a zakrátko jsme se dohodli, že bychom s ním mohli začít společně. A netrvalo dlouho, byli jsme přihlášení na jednu z největších akcí, které se v Čechách konají, a to na Bitvu pěti armád. Právě to, že šlo o bitvu, bylo rozhodujícím faktorem pro volbu akce. Začínat s téměř nulovými zkušenostmi na akci typu svět se nám nejevilo jako dobrý nápad. Zaregistrovali jsme se a zaplatili poplatek, jež je na takto velkých akcích (cca 1000 lidí) nezbytný pro zajištění vody a základních potřeb.

Pár měsíců, spíše týdnů, před termínem konání bitvy jsme si teprve začali uvědomovat, že máme hotové akorát zbraně a kostýmy sotva z poloviny. To je však zavádějící, kostým se vám totiž nikdy nebude zdát dokonalý, takže ho budete nuceni stále upravovat a on se spolu s vámi bude vyvíjet jako část vaší postavy.

B5A 2009 se konala 29. - 31. května v Doksech u Máchova jezera. K dispozici měli organizátoři velké území lesa spolu s loukou (ta sloužila jako tábor a místo konání závěrečné bitvy), byla útočištěm pro zhruba tisíc lidí. Louka pro stanové ubytování byla rozdělena pěšinou na polovinu strany „dobra“ a polovinu „zla“. Ležení světlé strany bylo úhledné, místy se stylovými stany a tak jako v druhé půlce tábořiště příbytky vždy tvořily menší kruhy s ohništěm uprostřed. Ležení, tzv. „lágr“ temné strany, bylo daleko originálnější. Příslušníci třech skřetích národů v několika případech vystavěli za použití kmenů jakési palisády a v nich bylo teprve vybudováno cosi, tak pro cizince odporného, že to lze jen stěží označit za příbytek. Skřetským nárokům to však náramně vyhovovalo a pobyt si patřičně užívali za zvuku šamanských bubnů a hrdelních zpěvů.

Na hranici obou táborů byla vybudována stanoviště organizace, jako registrace, schvalování kostýmů, zbraní a technické zázemí. Na samém začátku tábořiště se nacházela souborová aréna a nepostradatelná stanová putyka, která krom piva a teplé medoviny nabízela také staročeskou kuchyni a byla dobrou oázou pro zmoklé válečníky, kteří z bojů vlivem velmi nepříznivého počasí přicházeli mnohdy na pokraji sil. Ano, počasí bylo poněkud deštivé, ale mně to jakožto příslušníkovi skřetí armády nakonec nevadilo. Ve svém kostýmu, který je převážně z kožešin, mi alespoň nebylo takové horko. Jak jsem již psal, na B5A jsou dvě strany po třech národech, nevím tedy, proč bitva pěti armád. Tyto národy jsou rozděleny do svých domovských měst (pevností). Za světlou stranu: Eryn-caras (elfové), Angren Barad (trpaslíci) a Esgaroth (lidé). Za temnou stranu bojují: Naurrakur (skřeti), Throqushar (skřeti), Gundabal (skřeti). Já společně s Kubou a několika jeho přáteli jsme tvořili jednu bojovou jednotku (klan) a byli jsme příslušníky Gundabalu pod velením královny Melian. Každý herní den začínal ranním nástupem, kde byl vždy pověřeným organizátorem představen průběh dne, a zakrátko se všechny národy přemístily do svých pevností. Odtud pak podnikaly tažení proti nepřátelským armádám. Můžu vám říci, že vojáci bez zkušeností a se špatným (nezaběhlým) velením a za absence taktiky v boji skutečně mnoho nezmohou, byť je jich sebevíc a vyhlízejí, jak chtějí nebezpečně. O tom jsem se přesvědčil hned v prvním boji, tuším proti lidem, kdy jsme byli rozpráše-

ni během pár minut. V armádě být po prvním boji převládala špatná morálka, takže jsme si ten samý scénář ještě jednou zopakovali pro změnu na trpaslících, jež i přes malý počet platí za nejobávanější armádu světlé strany. Potom už jsme se pomalu začali dostávat do té správné krvelačné nálady a krom pár spravedlivě prohraných bojů se naše bojeschopnost stále lepšila. Pro vývoj hry bylo zapotřebí obsazovat hlásky a získávání herních peněz pro nákup žoldnéřů, jež byli čas od času užitečnou výhodou. Druhý den jsme už hlavně, co se jednotky týče, byli obstojně sehraň a hru jsme si začali naplno užívat, zvláště, když jsme po každém boji i tom vyhraném stále méně navštěvovali polní lazarety za účelem oživení. Každý národ měl své odlišnosti, co se týče vedení boje až na skřety, ti byli všichni stejně nerozvázní, až posedlí a vrhali se proti semknutým řadám protivníka spolu s ohlušujícím řevem (buď provolávali jméno národa nebo prostě řvali to své: „MASÓ, SMRT, KREVI“, jako když se chystají na porážku. Lidé, také jakožto nejpočetnější armáda, povětšinou pouze postávali v řadové formaci a čekali na skřetí postup. Skřeti byli nejvíce, doslova popravováni neskutečným počtem lučištníků, kterých měla světlá strana troufnu si říci desetinásobek, přičemž zásah šípem kamkoliv krom hlavy a slabin měl váhu dvou zásahových bodů, kdežto zásah jakoukoliv jinou zbraní pouze jednoho. Trpaslíci byli perfektně organizovaní a často semknutí možná nepochopitelně do malého kruhu i přesto se téměř vždy dokázali ubránit i v plném oblčení. Elfové, ti spoléhali na zástup střelců a pokud oni neuspěli, tak jejich zženštlý způsob boje neměl dlouhého trvání.

Neděle byla ve znamení tažení, kdo vyhrál boj, dostal život do závěrečné bitvy. Měl jsem to štěstí, že jsem patřil právě ke Gundabalu, ten v oněch taženích jako jediný vyhrál všechny tři bitvy a do závěrečné bitvy jsme nastupovali se sedmi životy, nejslabším národem byli elfové. Závěrečnou bitvu jsme nakonec stejně nevyhráli, počet je počet a oni lučištníci dělají taky své. Po vyrovnaném boji v řadě se podařilo lidem proniknout nejprve na jednom křídle, posléze i na druhém a tím byl odsouzen v tu chvíli vítězíci střed tvořený skřety Gundabalu k záhubě čepelemi lidí do nekrytých zad.

Poklad draka Šmaka a posvátný meč Anduril si tak opět odnesla vojska dobra a do příští Bitvy pěti armád nad Ralskou pahorkatinou zavlaďne klid a mír.

B. Letovský, 3. S

Cheerleading [čírlíding]

Toto záhadné slovo hýbe celým světem čím dál více, a přesto mnozí z nás ani nevědí, co to vlastně znamená a co všechno to obnáší. O co se tedy jedná? Je to druh sportu, nikoliv jen nějaké „hopsání a pořvávání“ po stadionu. Cheerleading (anglicky cheer + leading = povzbuzování + vedení), v českém jazyce rostleskávačky, vznikl roku 1880 na fotbalovém utkání (USA), kde známku cheerleading projevili muži. Později se toho ve většině ujaly ženy, ale tu a tam se v nějakém týmu ukáží i chlapi nebo muži. Od 30. let 20. století se stal cheerleading v USA velmi populárním a každá univerzita měla své rostleskávačky. V České republice začaly vznikat první týmy na počátku 90. let především jako součást týmu amerického fotbalu. V dnešní době u nás působí několik desítek týmů a vystupují všude možné (kulturní, společenské i sportovní akce). A co to všechno obnáší? Na každého člena týmu jsou kladeny nároky po fyzické i psychické stránce. Každý, kdo by chtěl být v týmu, by měl zvládat nějakou tu základní akrobacii, jako je např. hvězda, provaz, kotoul vpřed, vzad, zdatnější si mohou troufnout i na různá salta a přemety. Ale pro některé týmy toto není podmínkou a najdou se i tací, kteří jsou silnější postavy, ale přesto mají chuť tento sport dělat. Dále má cheerleading v osnovách nejrůznější pokřiky, skoky, stunts [stanty], akrobacii a tanec. Do tance se řadí street dance, disco dance, baletní prvky, prakticky tam může být jakýkoliv tanec. Co však nesmí chybět, jsou tzv. „šipky“. Je třeba vysvětlit, co je „stant“. Je to základní prvek pyramidy, a je k tomu potřeba 4 - 5 lidí. „Top“ je osoba, která je vyhazována, a ve vzduchu předvádí nejrůznější akrobacii, jako další tam jsou tzv. „nohy“, „ruce“ a „ zadek“, ruce se někdy mohou vynechat. Celý „stunt“ musí být dokonale sehraný (hlavně „nohy“) jinak se může stát, že „top“ bude padat na zem. „Top“ samozřejmě musí být také sehraný se zbytkem, musí být zpevněný, dobře ohebný a mrštný. Pokud je v týmu více „stuntů“, mohou se tvořit pyramidy a různé přelety. Ve Varnsdorfu existují rostleskávačky Stars Varnsdorf. Tato taneční skupina funguje víc jak 10 let, ale dříve existovala pod jiným jménem. Cheerem se tato skupina zabývá 7 - 8 let. Já také patřím do této skupiny, a chodím tam už pátým rokem, a můžu říct, že jsem vystřídala už několik tanečních skupin, které se zabývaly sice jiným druhem tance, ale žádný mě tak nezaulal. Nikde jsem nevydržela takových let jako u rostleskávaček. I když je to někdy pěkná dřina, ještě mě to neodradilo a nepřestalo bavit. Jsem ráda, že jsem konečně našla koníčka, který mě baví.

K. Poncová, 4. S

LE PARKOUR

Už nějaký čas se tomu sportu věnuji. A tak mě napadlo, že napíšu něco málo pro ty, kteří o něm nic nevědí, nebo ty, co by se mu třeba chtěli začít věnovat.

Začnu tím, co vlastně parkour je. Je to nesoutěžní sport, cílem tréninku je zdokonalit sebe sama, překonat své strachy a nedostatky a ne soupeřit. Muž provozující parkour je traceur, žena pak traceuse (někdy je možno se setkat s počeštěným výrazem traceurka).

Jde o umění pohybu při překonávání překážek. Důležitou charakteristikou parkouru je efektivita (účinnost). Traceur se nesnaží pohybovat jen nejrychleji, jak dokáže, ale také s co nejmenší spotřebou energie a nejpříjemnější možnou cestou. Využívá hlavně běh, lezení a skákání, s jejichž pomocí se co nejrychleji a neefektivněji dostává z místa na místo. Není sportem extrémním, jak je občas označováno médii, extrémní je pouze v případě, že nechápete jeho smysl a hazardujete se svým životem. V mnohém se podobá bojovým uměním.

Co je jeho smyslem? Smyslem je lépe ovládnout své tělo jako celek. Cílem je být silnější, abychom byli dokonalejší v běžném životě i v případných extrémních situacích. Je známo, že parkour ovlivňuje i traceurův proces myšlení. Traceuri a traceurky zaznamenávají změnu myšlení, která jim pomáhá v běžném životě, ať už jde o překážky fyzické či psychické. Základem je motto, être et durer, případně être fort pour être utile, (česky být silným, abych byl užitečným).

Dnešní podobu a definici parkouru dal Francouz David Belle. Ten se odmala věnoval bojovým uměním a umění pohybu, nejprve v lese, a pak právě ve městě. Ve všem ho hodně ovlivnil jeho otec pocházející z Vietnamu, který prošel výcvikem francouzské armády a posléze pracoval jako hasič.

K nám se parkour dostal tak před třemi, možná čtyřmi roky. V té době vznikly dnes známé skupiny Real Motion či 1 B, většina skupin ovšem brzy zanikla. Přesto právě lidé, kteří

začali parkour praktikovat v této době, dnes tvoří základy českého parkouru. Časem přilákal spíše lidi, kteří chtěli dělat něco naplno a být volní a obdivováni. Ale za poslední dva roky prodělal Parkour v České republice velký pokrok. Proběhly dva celorepublikové jamy a nespočet menších lokálních. Do budoucna se plánuje vytvoření pevné základny parkouru v Česku, která se pokusí zabránit dezinformacím o parkouru a pomoci všem těm, kteří se mu již věnují, nebo věnovat chtějí.

A. Šilhartová, 4. S

Strach a prachy

Stop! Kvílení budíku mě ruší ze sna a naznačuje mi, že je ráno a je tu další den. Mrsknu rukou, abych budík pro dnešek umlčel, a vstávám do dalšího dne. Pohled z okna mi naznačuje, že dnes opravdu hezky nebude, i když nad horizontem zápasí sluneční paprsky s mraky a domáhají se také svého místa na nebi. Po klasické a stereotypní ranní hygieně razím do kuchyně za šálkem teplé kávy, ale když otvírám dveře do kuchyně, vidím na stole čerstvé noviny. Čapnu je a okamžitě se dávám do čtení. Všimám si velkého titulku, z kterého na mě řve slovo „krize“. Ano, světová ekonomická krize je celosvětový problém, ale že celé noviny budou prošíkované tímto výrazem, tak to jsem nečekal. Čtu a listuju novinami a začíná se mi svírat hrdlo. Krize, propouštění, politika, korupce, rasistické útoky, Dělnická strana - z toho všeho je mi zle a začíná mi to v hlavě šrotovat, proč se tak děje. Vstanu od stolu a dívám se z okna a usilovně přemýšlím, přesto si na chvíli všimnu, že sluneční paprsky svůj boj o své místo prohrály. A náhle si vzpomenu na svého známého, který mi nedávno vyprávěl, že dnešní doba se mu nelíbí a připomíná mu dobu před druhou světovou válkou v Německu, kdy jistý člověk zajistil práci pro všechny lidi i přesto, že byla také hospodářská krize. Ten dotyčný člověk pak celému světu pořádně zatopil pod kotlem. Dochází mi ta souvislost s dneškem a strach mého známého jako bych začal sám chápat a po chvíli mi dochází, že současná situace je horší. Hlad v Africe a ubývání nerostných surovin jen celou věc umocňuje, a i když ekonomika opět jde nahoru, budou se tyto situace v budoucnu opakovat, pokud lidem konečně nedojde, že to je mnohem horší, než jak to vypadá. A jestli budeme stále tak slepí, jak jsme doteď, tak se nám to krutě vymstí, protože by mohl přijít někdo, kdo bude smýšlet podobně jako Adolf z Německa, nebo se tu bude válčit o vodu, jídlo a také o ropu, kterou každý tak moc chce a dnes se bez ní neobejdeme. Strach a prachy vždy zaberou a budou mocnější než lidský rozum. A proto říkám Stop!

J. Mádlík, 4. S

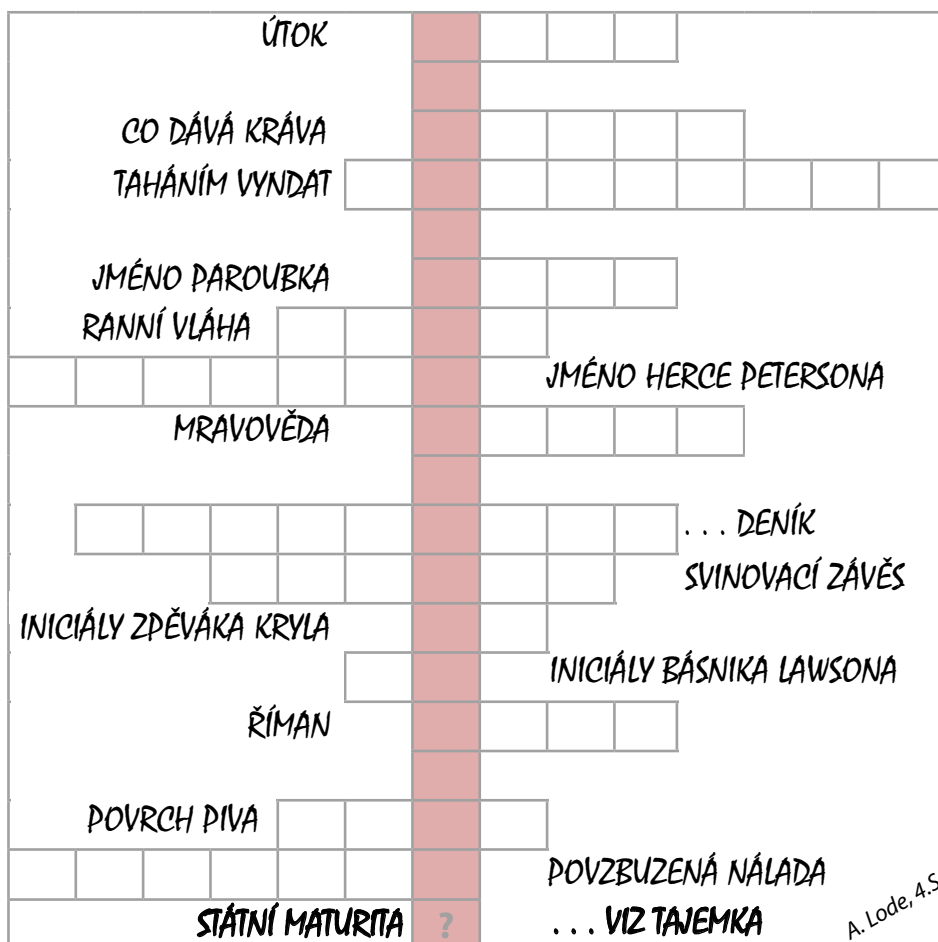
NEZBEDA

ANDREW

1. Třídní učitel má pravdu.
2. Třídní učitel má vždy pravdu.
3. Třídní učitel nespí, třídní učitel sbírá energii.
4. Třídní učitel nejí, třídní učitel se stravuje.
5. Třídní učitel nepije, třídní učitel zahání žízeň.
6. Třídní učitel se neopozďuje, třídní učitel byl zdržen.
7. Třídní učitel nenadává, třídní učitel projevuje nesouhlas.
8. Třídní učitel se nerozčiluje, třídní učitel má málo času.
9. Třídní učitel nezapomíná, třídní učitel má moc jiných starostí.
10. Třídní učitel nezaspal, třídní učitel byl pozdě vzbuzen.
11. Za třídním učitelem se chodí s vlastními nápady, odchází se s nápady třídního učitele.
12. Třídní učitel se neplete, byla mu sdělena špatná informace.

Vybrala T. Skákalíková, 4.S

A. Lode, 4.S

Odolná dáma

MICHAL CERMAN

Jako šat staré ženy,
rozedřený o šípkové trní.
Jako její tvář,
co vypadá, že už není.
Jako pochmurný den,
když pocit tepla chybí.
Mládí v háji, krása mizí...

Dáma odolná času, režimu
a snad i holubímu trusu.
Však při pohledu na ni,
mnohdy křivíš pusou.

Snažíš se své kroky obrátit zpět,
daleko odsud, kde je lepší svět.
Však ne vždy se to vyplácí,
nechodíš pravidelně,
ona tě vyzvrací.

Vstupuješ, ihned hlavu skloníš,
neříkej, že se těch postav bojíš.
Oni jsou jako ty, nevěříš?
Taky si kupovali cigarety,
chmurné myšlenky topili v alkoholu
a mnozí, i když to popírají,
chodili za školu.

Dobrovolně jsi se přihlásil
do této komedie.
Ale jsi to jen ty,
jenž nevíš která bije.
Zamysli se nad sebou,
pozvedni hlavu.

Stará dáma se umí i usmívat,
jen musíš se naučit,
jak se jí do tváře podívat.
A ty bílé fleky na jejích kadeřích,
to nejsou lupy, to ne!
Jen poklady, co holuby zanechali,
to, co tlačilo je ve střevěch.

Rybář?

VERONIKA STĚHULKOVÁ

Jak den za dnem si utíká,
ach, s čím se člověk potýká!
Můj tatík, ten rád rybaří
a občas se mu zadaří.
V kyblíku krmivo, v placatce ruma,
záruka pro dobrý úlovek a ukázat se doma.

Kapr, pstruh a nebo sumec...
Zkrátka je to vždycky šrumeček.
Jak z časů pravěkých popisuje zápas,
jako prvnímu na hlavu přilepíme náplast.
Dnes to totiž ryba není,
co k nedělnímu posvícení,
nám náš rybář ulovil.
Že uzdu rumu povolil?

Tam u rybníka kachna bílá,
se znenadání objevila.
Jak spatřila kýbl jídla u vody,
nejspíš řekla si „kvá - to by bylo pohody!“
Možná vypadá jako obžerství oběť,
když člověka napadne: „Hmm, prima oběd!“
Ale kachna není hloupá,
do auta kradmo se vloupá,
k novým krajům už se veze,
jede a už nevyleze.

Však kdo je kořist a kdo je lovec?
Když s kachnou není stále konec.
Když ona - malé překvapení,
co na zahradě život změní,
se psem běhá, všude peří,
nesnadno se tomu věří,
že na pekáči neskončila,
s tatíkem se spřátelila,
vesele si s námi žila...!

Najdi 7 rozdílů

SUDOKU

1			3		8			9
5	9						2	3
		1		6		9		
9	8						3	5
		5		9		7		
3	4						9	1
7			5		2			6

ŘÁD ŠKOLNÍ

sestavený dle §86. ř. šk. a vyuč. Ze dne 29. Září 1905

Dítky!

V rodině a obci, v zemi i říši jest třeba jistého pořádku, který jest ustanoven určitými zákony, dle nichž dospělí lidé se řídití musí. I ve škole jest pořádek nutným, a proto jsou pro vás na základě zákona sestavena tato pravidla, dle nichž vy se budete řídití ve škole i mimo ni, abyste navyknuvše pořádku a ušlechtilému chování v mládí, stali se řádnými lidmi ve věku dospělém.

1. Než vykoučíte z domova, dbejte, abyste měly tělo umyté, vlasy upravené, prádlo, šatstvo i obuv čisté. Prohlédněte své školní věci, abyste žádné z nich doma nezapomněly. Mlsků a hraček do školy nepřinášejte.
2. Vyjděte z domova v pravý čas, neprodlejte na cestě, jděte způsobně, volným krokem, nepokřikujte, aniž čím házejte! Máte-li si některé školní věci koupiti, zajděte ke kupci dříve, než vejдете do budovy školní. Každého dospělého známého i neznámého zdvořile pozdravte, ať kdekoli a kdykoli ho potkáte.
3. Rodičům vzdejte při odchodu do školy i při příchodu ze školy náležitou poctu.
4. Do budovy školní vstupujte s uctívostí, očistěte náležitě obuv i oděv u hlavních dveří, jděte pak po chodbě zvolna, tiše a slušně do své třídy. Potřeby tělesné vykonajte, než vejдете do třídy, na místech vám vykázaných. Před budovou školní nedovoluje se běhati, povykovati nebo vůbec tam prodlehati.
5. Vejdouce do třídy, slušně a hlasitě pozdravte způsobem ve škole ustanoveným, pokloňte se uctivě učiteli nebo učitelce, odložte svrchní šat a tiše usedněte na místo vykázané. Věci své uložte na místo patřičné a očekávejte tiše a pokojně počátek vyučování, připravující se k vyučování opakováním učiva, po případě prohlížejte sobě učebné pomůcky. Z třídy vycházeti a po chodbách sem tam běhati nesmíte! Dvěře všude způsobně a velmi tiše otvírejte a zavírejte!
6. Bez důležité příčiny nevynechejte ani jedné hodiny vyučovací. Každé opoždění i každou opožděnou hodinu vyučovací řádně u svého třídního učitele omluvte. Nemůžete-li z důležité příčiny do školy přijíti, žádejte za dovolenou na hodinu nebo na jeden den u svého třídního učitele, na víc dní u pana řídícího učitele. Stůně-li kdo v rodině nakažlivou nemocí, nesmějí dítka z rodiny té do školy přicházeti až do té doby, kdy prohlásí lékař, že další přítomnost jejich pro zdraví ostatních dětí ve škole jest neškodná. O takovém neb i jiném onemocnění mají rodičové vhodným způsobem panu řídícímu učiteli oznámení učiniti.
7. V čase k vyučování určeném nesmíte pásti nebo jiné práce při živnostech nebo při polním hospodářství vykonávati. Při pracích, jež se vykonávají různými stroji hospodářskými, jako jsou parní mlátičky, žentoury, řezačky a pod., není dovoleno, aby děti školní pomáhaly, ježto obsluha strojů takových s nebezpečím úrazu zvláště pro děti spojena jest.
8. Společnou modlitbu nebo píseň před vyučováním jakož i vyučování konejte zbožně a vroucně. Při vyučování věnujte všeku pozornost předmětu, jemuž se vyučujete a varujte se všeho vyrušování. Jste-li vyvoláni vstaňte tiše a zřetelně nahlas odpověďte. Sedíce nepodpírejte hlavy a těla o lokte. Mezi vyučováním nesmí nikdo bez dovolení ze třídy vycházeti. Chce-li někdo vykonati svou potřebu mezi vyučováním, ohlaš to slušným pozdvižením ruky; ostatně si zvykej každý vykonávati své tělesné potřeby v přestávkách mezi vyučováním.
- Při vyučování ničeho nepoživejte, aniž co k jídlu ukazujte; jen v přestávce mezi druhou a třetí hodinou jest dovoleno jísti.
9. Ku všem členům sboru učitelského buďte vždy a všude uctivé, poslušné, upřímné a pravdomluvné. Každý rozkaz vykonajte neprodleně a bez odmlouvání. Kdo by porušil povinnou úctu, odepřel poslušnost, zatajil pravdu nebo lhal, bude přiměřeně potrestán. Vstoupí-li do učirny řídící učitel nebo jiný člen učitelského sboru nebo jiná dospělá osoba, slušně povstaňte ze svých míst a obvyklým způsobem pozdravte, stojíce přímo s pažema připravenými tak dlouho, dokud se vám nedá pokynutí, abyste usedly. Totéž učiníte, odchází-li jmenované osoby z učirny.
10. Mezi sebou buďte upřímné a snášenlivé, laskavé a úslužné, nikdo se neopovažuj ani slovem ani činem ublížiti. Nevsmívej se těm, kdo snad ve škole byli káráni, netupěte jiných pro menší schopnosti nebo pro vady tělesné. Ubližují-li vám spolužák, neoplácejte mu podobně, ale stěžujte si svému panu učiteli; nesluší se však žalovati věci malicherné. Pokrmů ani jiných věcí nesmíte jeden druhému bráti, nebo prodávati a vyměňovati. Nalezené věci vraťte majetníku nebo je odevzdejte svému třídnímu učiteli. Neutrácejte peněz za věci zbytečné - buďte šetrní - nemlseyte - raději spořte a ukládejte svoje úspory na úrok.
11. Neznečišťujte žádné místnosti školní, neplivte nikde na podlahu, nepoškozujte svévolně školní nábytek, obrazy, mapy, stěny a schody čmáráním nebo škrábáním;

papírků, zbytků ovoce, pecek a pod. smetí nesmíte házet ani před budovu školní. I v záchodech dbejte náležitě čistoty a zbytečně se v nich nezdržujte. K oknům se blížit, z oken se vykláněti a ven nahýbatí nesmíte nikdy. Svoje školní věci, vypůjčené knihy učebné i zábavné chovati musíte v čistotě největší.

12. Kdykoli předstoupíte před pana učitele nebo jinou váženou osobu, pokloňte se a mluvíce s nimi, stůjte přímo, ruce majíce připraveny. Úkoly a cvičení domácí pracujte vždy samostatně, neopisujte jich od jiných, neboť byste z nich neměly prospěchu!
13. Po skončeném vyučování, vykonavše modlitbu, skládejte pak tiše svoje školní věci a vycházejte ze školy v ustanoveném pořádku. Po cestě k domovu ubírejte se slušně, mimojdoucím a povozům nepřekázejte, nýbrž ochotně se jim vyhýbejte!
14. Předepsaných pobožností svého vyznání zúčastněte se zbožně! Choděte pilně a rády na službu Boží; milujte Boha, řiďte se jeho příkázáními a vykonávejte modlitby nábožné a vroucné. V kostele vystříhejte se všeho neslušného chování, neohlížejte se, nemlve, neznepokojujte jiných a nesmějte se; vždy stůjte nebo klečte způsobně, pamatujíc, že dlíte na místě Bohu zasvěceném. I v průvodech varujte se všeho hlasitého mluvení nebo jiných výtržností. Posvátné věci mějte v úctě největší a neposmívejte se jinověrcům, ani víře jejich!
15. I mimo školu chovejte se všude slušně, mravně a zdvořile. Vstupujete-li do soukromého bytu, mírně na dveře zaklepejte a čekejte, až vám dovoli vstoupiti. Varujte se zlých společností a vyhýbejte se lidem opilým neb tak zpívajícím; chraňte se jiným nadávati, posmívati neb po jiných pokřikovati a klíti; zejména však neposmívejte se mrzákům, churavcům a starým lidem. Nečinite nikomu škody na stromech, osení, v zahrádkách, na polích, v lukách a lesích; šetřte cizího majetku veřejného - nekrádež; krádeží a podvodem připravuje se člověk o klid duše a o poctivé jméno.
16. Nehrejte her vám zakázaných (špačka, káču, kopanou), nestřílejte prakem ani lukem, neklouzejte se a nekoupejte na místech vám nedovolených. Při klouzání buďte opatrní, abyste si na zdraví neublížili a koupajíc se, šetřte slušnosti a nedávejte pohoršení. Bavíte-li se hrou v prázdném čase venku, číňte to na takovém místě, kde to chůzi obyvatelstva nepřekáží. Přibližuje-li se k vám při hře dospělá osoba, pozdravte stojíce a zanechejte hry, dokud nepřešla. Kamením neb čímkoli jiným (hroudami, sněhem a pod.) házetí nesmíte nikdy a nikde, mohly byste snadno druhému těžce ublížiti nebo jej nešťastným pro celý život učinili. Nepobíhejte zbytečně po silnicích a nezavěšujte se za vozy, kočáry nebo sáňe! Po zdech na domech nebo na pomnicích škrábati a psátí zapovězeno jest.
17. Cyklisty nepronásledujte, na ně nepokřikujte, aniž čím házejte; jízď motorů a automobilů na silnicích nepřekázejte a zdaleka se jim vyhýbejte! Přes koleje železniční nepřebíhejte, uzavřené závory železniční neotvírejte ani nepodbíhejte, na vlaky ničím neházejte ani nepískejte! Zařízení telefonní a telegrafní nepoškozujte, zvláště poruculanové zvonky na sloupech upevněné nerozbíjejte!
18. Mezi sebou nesmíte spolků zakládati, peníze vybírat, jakýchkoliv odznaků nositi a ve shromážděních spolků, veřejných schůzích a průvodech se sčastňovati. Chraňte se: kouřiti, o peníze nebo jiné věci hráti, žebrati, líhově nápoje pít, tanečních zábav a divadel pro dospělé se sčastňovati, rozličné předměty veřejné po hostincích neb ulicích prodávati, pozdě večer venku meškati nebo zbytečně se potulovati, hostince bez průvodu rodičů navštěvovati; to vše je žactvu přísně zakázáno!
19. Ptáků a užitečných zvířat nehubte, netýrejte a nepronásledujte; nevybírejte vajíček ptačích a nekažte hnízd našich krmelých zpěváků; upravujte budky pro ptactvo a zavěšujte je na stromy nebo tyče, čímž poskytnete přebytku ubohé ptačí rodině. Neublížujte těmto našim nejlepším přátelům, bez nichž by byla naše země pouští.
20. Sbírejte chrousty a šetřte krtka i jiných zvířat, která hubí ponravu v zemi. Ničte a rozmačkávejte vajíčka motýlů a jiného škodlivého hmyzu; sbírejte také později vyhlíhlé housenky a kukly.
21. Nezapomínejte, že lehkovážně zacházení se střelnou zbraní, ohněm, třaskavinami a hořavinami jest velmi nebezpečné, ježto jich výbuchem a požárem často hrozná neštěstí způsobeno býti může.
22. Zprávy školní a vysvědčení jsou veřejné listiny; zúmyslné porušení jich potrestáno bude nejnížší známkou z mravů. Ani rodičům nebo jich zástupcům není dovoleno na těchto listinách činiti nějakých poznámek. Po dokonalé povinnosti školní obdrží dítka vysvědčení propouštěcí. Ví-li kdo, že se přestěhuje do jiného místa, nechť upozorní rodiče, aby to včas správci školy oznámili.
23. I v době prázdnin chovejte se dítka vždy a všude způsobně a mravně. Važte si vždy svých rodičů a příbuzných, jakož i zvláště členů sboru učitelského a ku všem lidem buďte úslužné a přívětivé.
- Milujte svou vlast a mateřský jazyk a mějte neomezenou úctu k našemu nejjasnějšímu císaři pánu a Jeho vznešenému rodu.
24. Každé přestoupení těchto pravidel se stihá zákonnými tresty.

Dítky! Očekává se od vás, že i v těch věcech, o kterých se v tomto řádu nečiní zvláštní zmínka, zachováte se vždy řádně mravně a čestně a že se nikdy nedopustíte činů, kterými byste se prohřešovali proti pravidlům slušnosti a proti zákonům ustanovením. Číňte vždy jen dobře!

Vybrala -ŠA-

PERLIČKY Z HODIN

Čeština

- J. A. Komenský navrhl: mateřskou školkou, jesle, junáctví, rovnost studentů...
- Pedagogické zásady J. A. Komenského: od začátku do konce, od známého ke známému...
- J. A. Komenský toužil po smrti; byl posledním učitelem národů...

Omluva v jedné třídě při odevzdávání slohového úkolu - všimněte si počtu neodevzdaných prací a originálních výmluv, podotýkám, že práce měly být odevzdány v písemné podobě:

- zapomněl (dodám)
- zapomněla
- nefungoval internet, dnes pošlu
- potřeboval jsem rozhovor doplnit o aktuality, bohužel dotyčný neměl čas, až dnes!
- zapomněla jsem a nenapadlo mě téma (která výmluva platí?)
- jen nevytiskla, poslala, nešla mi tiskárna (potvora)
- nepřipojil se mi internet, dneska dodám (máte zaveden elektrický proud?)
- nedostal jsem se na internet, dnes pošlu (byly závěje?)
- problém s tiskárnou, dnes donesu (nic si z toho nedělejte, nejsi sám...)
- zapomněl v tiskárně (tuhle výmluvu mám nejraději!)

- ŠA -

Matematika

Vymyslete slovní úlohu na 3 rovnice

o 3 neznámých:

$$3 \text{ matky} = 150 \text{ dětí}$$

$$2. \text{ matka} = \text{nakojí o } 20 \% \text{ dětí víc než } 1. \text{ matka}$$

$$3. \text{ matka} = \text{nakojí o } 30 \% \text{ více dětí než } 1. \text{ matka}$$

$$x + y + z = 150$$

$$y = x + 20$$

$$z = 1,3x$$

poznámka vyučujícího:

„Ani Milka by to nezvládla...!“

Ekonomika

Podmínky pro podnikání:

mít čistý trestní rejstřík, nesmíme spáchat žádný trestný čin v oboru, ve kterém chceme podnikat, musíme být tak trochu normální lidi a ne masový vrah se sklony k sebevraždě, to znamená, že musíme být svéprávní.

Veřejná spotřeba – vrtačka; nehmotný statek – např. dobrá vůle; osobní služba – udělat si radost (dojít ke kadeřníkovi).

-SV-

„Omluva“ studenta při písemné práci:

Stala se mi taková věc =o) Když jsem si ráno ve spěchu dával učení do batohu – jelikož jsem se večer pečlivě učil a nad sešitem usnul – omylem jsem si vzal špatný sešit =o(Teď byste se mohl ohradit, že když jsem se učil, měl bych to vědět, ale opět, v tom stresu a stávajícím šoku, že jsem vzal špatný sešit, se mi všechno vypařilo z hlavy ... a nebo jsem si prostě zapomněl sešit =o)

-UH-

Lepší podmínky pro odborný výcvik grafiků

Nepříznivá finanční situace nám nedovolila náš původní záměr orekonstruovat modernizaci dílen odborného výcviku pro obor reprodukční grafik. Zvláště pak po zásahu zřizovatele - Ústeckého kraje a finančním zeštíhlení našich investičních fondů se zdála situace krajně zoufalou. Přesto se přes prázdniny malovalo, pokládaly podlahy, uklízelo a došlo i na investice v podobě nově vybavené učebny počítači i-mac, doplnění systému PC stanicemi v učebně lito-osvit a digitální tisk, kde jsme symbolicky 1. září nainstalovali digitální tiskárnu od firmy OKI formátu A3+ s profi výsledky kalibrovaného tisku až do gramáže potiskovaného papíru 350 g/m². V září se pak opravdu začínalo vyučovat v nových učebnách, i když se vše neobešlo bez potíží a na část počítačů, stejně jako na nové židle ještě čekáme. Přesto můžeme konstatovat, že došlo k výraznému zkvalitnění výuky a ke zlepšení pracovního prostředí.

-iša-

CO SLYŠÍM, TO ZAPOHENU. CO VIDÍM,
SI PAMATUJU. CO SI VYZKOUŠÍM, TOHU
ROZUHMÍM.

KONFUCIUS

tříletý učební obor
zakončený závěrečnou zkouškou

KNIHAR

Absolvent oboru získává v průběhu studia odborné znalosti a manuální dovednosti při dokončovacím zpracování polygrafických výrobků, tvorbě paspart, diplomových prací, tubusů, především knižních vazeb, včetně jejich restaurování za použití zdobných technik. Pracuje s papírem, kartonem, lepenkou, plátnem, koženkou i kůží. Umí obsluhovat základní stroje a zařízení pro finální zpracování tisku.

čtyřletý studijní obor
zakončený maturitní zkouškou

POLYGRAFIE

MÉDIA / GRAFIKA / REKLAMA

Studijní obor POLYGRAFIE poskytuje vědomosti ze všech oblastí polygrafické výroby, grafiky a reklamy. Tento obor je rovněž určen jako příprava ke studiu na vysoké škole. Polygrafie – tisk, média, reklama – je oborem, který využívá nejmodernější technologie z oblasti výpočetní techniky, informačních a komunikačních technologií. Je to obor, s jehož výrobky se denně setkáváme (tiskoviny, knihy, obalová technika, webové stránky, reklama...).

tříletý učební obor
zakončený závěrečnou zkouškou

TISKAŘ NA POLYGRAFICKÝCH STROJÍCH

čtyřletý studijní obor
zakončený maturitní zkouškou

TISKAŘ NA POČÍTAČOVĚ ŘÍZENÝCH STROJÍCH

Absolvent oboru umí zhotovit a kvalitativně vyhodnotit tiskovou formu. Orientuje se v materiálech používaných při tisku. Používá, seřizuje a provádí běžnou údržbu tiskových strojů různorodých konstrukcí a formátů. Přípravuje zařízení k tisku, dokáže vyhodnotit kvalitu tisku. Studenti jsou připraveni k obsluze elektronicky řízených polygrafických pracovišť.

Vybavení: dvoubarvé tiskové stroje KBA, Polly, jednobarvé tiskové stroje Romya a Dominant, kopírovací stroj Copymat včetně vyvolávacího automatu.

tříletý učební obor
zakončený závěrečnou zkouškou

REPRODUKČNÍ GRAFIK

čtyřletý studijní obor
zakončený maturitní zkouškou

REPRODUKČNÍ GRAFIK PRO MÉDIA

Absolvent oboru zpracovává na počítačích obrazové předlohy, vytváří textové dokumenty, návrhy tiskovin, volí způsoby grafické kompozice, výběr písma a vytváří finální grafický celek. Studenti jsou připraveni na obsluhu elektronických systémů polygrafických pracovišť, digitálního zpracování obrazu a textu, výroby multimediálních prezentací, tvorby webdesignu a reklamních materiálů.

Vybavení: počítačové učebny (Mac i PC), programové vybavení pro tvorbu grafiky, zpracování obrazu i textu a tvorbu webdesignu včetně animace. Osvětlová jednotka, digitální tisk.

**ZVEME VÁS NA PÁTEČNÍ DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ
/ 11.12. 2009 a 15. 1. 2010 vždy od 9.00 do 16.00 hodin /**

